

DİP Çatalca Temsilciliği Öncü İşçi Şûrası ile açıldı. Direnişlerden, grevlerden gelen işçilerin iş, aş, hürriyet mücadelesi çağrısı damga vurdu!
Sayfa: 6

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ocak 2026 / Sayı:196

Fiyat: 10 TL

Fabrikalardan Haberler:

Gebze Smart Solar, Dilovası Copreci, Dostel, Esitaş ve Tuzla Chen Solar fabrikalarından, İzmir metal, Bursa gıda işçilerinden, Smart ve Tüvtürk grevlerinden, SubMed, SAG Hidrolik ve Hödlnmayr direnişlerinden haberler

Sayfa: 2-5

KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ!

EMPERYALİST HAYDUTLUĞA KARŞI SAFLARI SIKLAŞTIRALIM!

Uyanın! Amerikan haydutları okyanusun ötesinde değil içimizde!

Dünya Venezuela'da Amerikan emperyalizminin eşi görülmemiş bir haydutluk gösterisine tanık oldu. Faşist Amerikan başkanı Trump Venezuela devlet başkanı Maduro'yu ve eşini kaçırıp mahkeme adını taktığı bir sirkte aşağıladı. Faşist Trump bu terör eylemiyle tüm dünyaya gözdağı verdi. Elbette bu olaydan çıkarılacak bir ders vardır. Ama o ders asla emperyalizmin karşısında korkmak ve sinmek olamaz. Tam tersine bu olan biten anti-emperyalist bilinci kuşanmak ve safları sıklaştırmak için bir son uyarı gibidir adeta. Venezuela'da o gece nasıl kumpaslar kurulduysa, mazlum Venezuela halkı hangi ihanet çemberleri ile kuşatıldıysa bunlar er geç ortaya çıkacaktır. Amerikan teröristlerine karşı savaşıyor ve şehit düşen Venezuelalı ve Kübalı askerlerin adları şimdiden zalimlere ve işgalcilere karşı direnen tüm kahramanların yanına yazılmıştır. Ve Venezuela'nın yoksul halkı henüz son sözünü söylememiştir. Tüm dünyanın işçileri ve ezilen halklar Venezuela halkının yanında olmalı, emperyalist terör ve haydutluğa karşı birleşmelidir!

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı da yaşananlardan ibret almalıdır. Uyanın! Amerikan haydutları 8 bin km uzakta değil! Yani başımızda içimizde, Adana'da İncirlik üssünde, Malatya'da Kürecik üssünde yuvalanıyor, NATO bayrağı altında Ankara'da genelkurmay karargâhında bulunuyor, dolar olarak ekonominin damarlarında dolaşıyor! İlla ki ülkenin başındakileri helikopterle kaçırmaları gerekmiyor. Kaldı ki zaten ne isterlerse alıyorlar. Erdoğan, kardeşim dediği Maduro'ya yapılane ses çıkarmadı, hatta onun ülkenin başından alınıp Türkiye'de sürgüne gönderilmesi yolundaki Amerikan teklifine evet dedi diye niye şaşıralım? 15 Temmuz'da İncirlik'ten kalkan uçakların yardımıyla

TBMM bombalandığında ses çıkardılar mı ki? Yıllarca Amerikancı darbeye adını koymadılar, kuklalara sövüp kukla oynatıcısının adını anmadılar. Üst akıl dediler, Okyanus ötesi dediler, Amerikan emperyalizmi diyemediler.

Emperyalistlerin bir ülkeye çökmeleri için illa o ülkenin petrolü olması gerekmiyor. Türkiye'nin petrolü yok ama madenleri var. Emperyalist şirketlerin çıktığı madenler işçilere mezar olurken, onlar kârları Okyanus ötesine uçurdular. İş cinayetlerine hayır diyen madenciye Amerikan FBI ajanları gelip yerde tekmelemedi, yağmaya hayır diyen köylüye Delta Force askerleri kelepçe vurmadı! Türkiye'nin petrolü yok ama korona demeden bel fitiği demeden dünyanın en uzun saatler çalışan, açık sınırındaki ücretlere talim eden, ucuz işçileri var. O işçiler Amerikan, İngiliz, Alman, Fransız, Japon şirketlerine karşı grev yaptığında "millî güvenlik" adı altında grevleri yasaklayan New Yorklu, Parisli, Londra'lı değil buralıydı. İşçi sınıfı safları sıklaştırmak için uyanık olmalı! Unutmamalı!

Bu sene Amerikan emperyalist haydutlarının şefliğini yaptığı dünyanın en büyük terörist örgütü NATO Türkiye'de toplanacak. Tüm işçi sınıfı ve emekçi halk NATO'nun ne olduğunu iyi anlamalıdır. NATO bir savunma örgütü değildir. Türkiye'deki NATO üslerinin Kürecik başta olmak üzere mazlumlar karşı Siyonizme kalkan olduğunu görüyoruz! En büyük güvenlik tehdididir. Trump'ın topraklarına göz diktiği ve şimdi sırada orası mı var denen Grönland adası NATO üyesi Danimarka'nın sınırları içindedir! Venezuela'yı geçtik Trump'ın NATO üyesi Danimarka'yı "ya güzellikle verirsiniz ya da..." diyerek açıkça tehdit etmesine NATO'dan tek ses çıkmadı, çıkmayacak, çıkmaz! Bu NATO

mu Türkiye'nin savunma kalkanı? İncirlik Kürecik kapatılsın! NATO'dan çık! NATO'yu yık!

Amerikan haydutları ve Batılı hempaları madenlerimize çöktü, işçilerimizi sömürdü ama doymayacaklar. Memleketin gençlerini kendi savaşlarında asker yapmak istiyorlar. İşçiler emekçiler! Amerikan emperyalizminin suçlarına karşı susanlar, İsrail Siyonizminin katliamlarına karşı kılını kıpırdatmayanlar size tekrar Osmanlı'yı kuracağız, yine büyük olacağız diye geliyor... Onları iyi tanıyın. Onların Cihan harbinde padişaha cihat ilan ettiren Almanlardan, halifeye millî mücadele için katli vaciptir fetvası çıkartan İngilizlerden farkı yoktur... Onlar halkların kanını emperyalistlere peşkeş çekenlerdir. Onların gözünde Türk'ün, Kürt'ün, Arap'ın, İranlı'nın kanının akmasının hiçbir önemi yoktur, tek istedikleri petrolün akmasıdır! Emperyalizme karşı Osmanlı'nın hayali safları dağıtır! Hürriyet mücadelesi safları sıklaştırır!

Şimdi S-400'leri bırakıp F-35'lere geri dönmek için Trump'ın kapısında bekleyenler bu halka yeni bir zilleti yaşıtmaktadırlar. Amerikan haydutları Venezuela'nın petrolüne çökerken Irak'ta Suriye'de petrol için ABD'ye el açanlar Türküyle, Kürdüyle, Arabıyla, İranlıyla halkların başına çorap örmektedirler. İzzet sahibi hiçbir halk emperyalistlerin ve Siyonistlerin paylaşım masasından arta kalan kırıntıların peşine düşmez, bunun için kardeş halkların arkasından iş çevirmez! Asla kardeş kanı dökmez! Dökmemeli! Tek yol var o da emperyalizme karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Dilovası Dostel'den bir işçi

MESS'e karşı Kavel olalım!

Merhaba dostlar,
Ben, Dilovası'nda Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Dostel Makina fabrikasında çalışan bir metal işçisiyim.

Biz metal işçileri, MESS'in dayatmacı ve uzlaşmaz tutumu karşısında artık susmayacağımızı ilan ediyoruz. Altmış günlük toplu iş sözleşmesi görüşmeleri, MESS'in metal işçisinin emeğini hiçe sayan yaklaşımı nedeniyle anlaşma olmadan sona ermiş; 8 Aralık'ta uyuşmazlık tutanağı tutulmuştur. Bunun ardından sendikamız Birleşik Metal-İş öncülüğünde, üretimden gelen gücümüzü kullanarak iş bırakma ve mesaiye kalmama eylemlerini sürdürmekteyiz. Bu sürecin sorumlusu işçiler değil, sefalet dayatmasında ısrar eden MESS'tir.

MESS'in ilk altı ay için, gerçekleşen enflasyonun bile altında kalarak sunduğu ortalama yüzde 10'luk zam kabul edilemez. Üstelik bu sefalet zammı yetmezmiş gibi; üç yıllık sözleşme dayatması, esnek çalışma düzenlemeleri, tamamlayıcı sağlık sigortasının ortadan kaldırılması ve ikramiyelerin fiili çalışmaya bağlanması gibi tekliflerle kazanılmış haklarımıza açıkça göz dikilmiştir. Kazanılmış haklarımız kırmızı çizgimizdir ve pazarlık konusu dahi yapılamaz.

Bugün Türkiye'de asgari ücret, milyonlarca işçiye yoksulluk dayatmasının adıdır. 2026 yılı için belirlenen asgari ücret net 28.075 lira. Bu artış oranı yüzde 27 fakat TÜİK verilerine göre enflasyon oranı yüzde 31,07. Bu tablo, as-

gari ücret artışının enflasyonun gerisinde kaldığını açıkça göstermektedir. Açlık sınırının 2025 yılı sonunda yaklaşık 30.655 liraya ulaşması ise 2026 asgari ücretinin açlık sınırının dahi altında kaldığını ortaya koymaktadır. Bu koşullarda milyonlarca işçi, enflasyonun ve açlık sınırının altında bir ücretle yaşamaya zorlanmaktadır. Asgari ücret, açlık ücreti olmaktan bir adım öteye gidememektedir. Böyle bir tabloda metal işçisine TÜİK'in bile altında zam teklif etmek emeğimize açık bir hakarettir. MESS bu dayatmayla açıkça "daha yoksul yaşayın" demektedir. Biz bunu kabul etmiyoruz.

MESS'in bu pervasızlığının arkasında, İngiliz Mehmet'in uyguladığı işçi düşmanı Orta Vadeli Program (OVP) vardır. OVP; düşük ücret, yüksek vergi, güvencesiz çalışma ve esnek istihdam politikalarıyla patronları koruyan, faturayı ise işçi sınıfına kesen açık bir saldırı programıdır. Bu programla birlikte işçilerin ücretleri baskılanmakta, sosyal haklar budanmakta, çalışma koşulları ağırlaştırılmaktadır.

Bu saldırıların bir diğer ayağı ise TES ve benzeri düzenlemelerle işçi sınıfına yönelik hak gasplarının kurumsallaştırılmasıdır. TES ile kıdem tazminatı, ücretler ve sosyal haklar hedef alınmakta; iş güvencesi zayıflatılmakta, işçiler daha fazla sömürüye açık hâle getirilmektedir. MESS'in talepleri, OVP ve TES ile uyumlu biçimde, işçi sınıfını daha yoksul, daha güvencesiz ve daha örgütsüz hâle

getirmeyi amaçlamaktadır.

Şunu çok iyi biliyoruz: Masada bize bir şey verilmeyecek. Bir kuruş fazla alacaksak, bir hakkımızı koruyacaksak bu ancak mücadeleyle olacaktır. Tarih bunu defalarca göstermiştir. Grev hakkını grev yaparak kazanan Kavel işçilerinin yolu bugün de yolumuzdur.

Bugün MESS'e karşı yapılması gereken açıktır: Kavel olmak!

Nasıl ki 15-16 Haziran 1970'te işçiler sendika ve konfederasyon ayrımı gözetmeden ayağa kalktıysa, bugün de Türk Metal, Özçelik-İş ve Birleşik Metal-İş üyesi yaklaşık 160 bin metal işçisi ayrı gayrı demeden MESS'e karşı birlikte yürümelidir. Çünkü saldırı ortak, çözüm de ortak mücadeledir.

MESS; istibdadın grev yasaklamalarına, işçiden kopuk sendikalar yapılarına ve bölünmüşlüğü müze güvenmektedir. Ancak metal işçisinin birliği bunu boşa çıkaracaktır. Tabanın baskısı büyüdükçe, MESS'in cesareti kırılacaktır.

Artık bekleme değil, harekete geçme zamanıdır. Fabrikalarda grev komiteleri kurulmalı, grev hazırlıkları başlatılmalıdır. Sendikalar, üyelerinin iradesine kulak vermeli; grev fonlarını ve tüm olanaklarını MESS'e karşı seferber etmelidir. Alanlarda, yürüyüşlerde ve fabrikalarda metal işçisinin sesi birleşmelidir.

Bugün her fabrika bir Kavel olmak, her metal işçisi 15-16 Haziran ruhuyla hareket etmek zorundadır. Hakkımızı almanın, geleceğimizi savunmanın başka yolu yoktur.

Zafer, direnen metal işçilerinin olacaktır.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi kadın

Açlık ücretine mecbur değiliz!

Merhabalar ben Chen Solar fabrikasında çalışan bir işçi kadını. 2025'i geride bırakırken 2026'ya girmeden bütün Türkiye'yi derinden sarsan asgari ücret açıklaması yapıldı. Açlık sınırının 30.000 TL üzerinde olduğu bir ülkede hiç utanmadan 28.075 TL asgari ücret açıkladılar! Yani açlık sınırının altında!

Milyonların hayatını belirleyen asgari ücreti üç gruptan oluşan bir toplam belirledi. Peki kimdi bu üç grup? AKP iktidarı, sermaye sınıfı ve Türk-İş denen sarı sendika. Türk-İş'i de bu üçlü grubun içine sokmalarının tek sebebi biz işçi sınıfının görüşlerini de aldık demekti. Ama neyse ki biz işçiler Türk-İş'in ne kadar sermaye sınıfının yancısı olduğunu çok iyi biliyoruz.

Asgari ücret açıklanırken ekran başında bekleyen işçiler, emekçiler "Bu devirde, bu rakamlarla nasıl geçineceğiz?" diye kahrolurken, iktidar ve sermaye sınıfı milyon dolarlık evlerinde oturup keyif içinde izledi, çok iyi biliyoruz.

Milyonlarca emekçinin bir yıl boyunca evine götüreceği ekmeği belirleyen asgari ücreti belirleyenlerin arasında o emekçileri temsil edebilecek kimse yoktu! Bunu da

çok iyi biliyoruz. Asgari ücret masası bir tiyatroydu. Milyonları açlık ücretine mahkûm etmek için bize bu tiyatroyu izlettiler.

Bu dünyada üreten de bizim patronun kârına kâr katan da bizim. Ne kaderimizi ne de çoluğumuzun çocuğumuzun rızkını sermaye iktidarının, patronların insafına bırakmayalım! Hepimiz çok iyi biliyoruz ki ne iktidar sınıfı ne de sermaye sınıfı hiçbir zaman geçinebileceğimiz ücretler vermeyecekler bize. O ücretleri bizler mücadeleyle, örgütlenecek söke söke kendimiz alacağız!

Bütün işçi sınıfına, emekçilere sesleniyorum: Birlikten kuvvet doğar! Kendi ücretlerimizi kendimiz belirlemek, işçi sınıfının gerçek gücünü onlara göstermek için örgütlenelelim! Bütün fabrikalara sendika sokalım! Açlık ücretine mahkûm olan fabrika kalsın! Kendi kaderimizi kendimiz çizelim! Patronların bize reva gördüğü üç kuruşa boyun eğmeyelim!

Dilovası Copreci'den metal işçisi bir kadın

İşçi sınıfı; iş, aş ve hürriyet için mücadeleye!

Merhaba yoldaşlar. Biz Copreci işçileri yeni dönem sözleşmemizin arifesindeyken 2026 yılının asgari ücreti belirlendi. Türk-İş verileriyle dört kişilik bir ailenin yoksulluk sınırı 98.188 lira. Bekar bir işçinin aylık yaşam maliyeti ise 39.123 lira olarak belirlenmiş. Biz kendi fabrikamızda dört kişilik aileye bakabileceğimiz maaşlara erişemiyoruz. Toplu sözleşmelerimizde taleplerimizi gerçek enflasyonu göz önünde bulundurarak hazırlıyoruz. Fakat patronlar ve onların temsilcileri bizlere bu rakamları çok görüyor. Türkiye'de "karın tokluğuna" bile denmeyecek bir rakam olarak 28 bin 75 liralık asgari ücret toplu sözleşme masamız kurulduğunda bizim için bir veri olarak duracak ve bizim insanca koşullarda çalışmak için vereceğimiz mücadeleyi zorlaştıracak. Bu yeni asgari ücretle milyonlarca insanın ise sofrası ekmezsiz kalmaya devam edecek. Milyonların açlığı ile sendikalı işçinin asgari ücretin üzerindeki maaşları kıyas edilip, sınıfı birbirine kırdırmak burjuvazinin kendine çok yarayan bir hamlesi. Orta Vadeli Programın (OVP) kemer sıkıran, sırtımıza binen yükü, yani Türkiye'nin krizden patronların kılına zarar gelmeden sıvışma programı, bizim toplu sözleşme masamızda yankılanıyor: "Asgari ücret budur, sizin ücret şudur. Bizim Mısır'daki dükkânda maaşlar şudur, siz de zaten kadın işçisiniz, bu kadar ücret size yeter zaten." diyor Bunlar

henüz birbiri ardına suratımıza denmedi ama masa kurulduğunda bunları duyacağız. Böylece Copreci'de kötü koşullarda, sendikasız geçen on yıllar üzerine işten kovulmak pahasına sendikalı olunmuş ve güzel sosyal haklara yeni yeni kavuşulurken, kazanılmış haklarımız bir anda risk altına girebiliyor. Bu işçi sınıfının mücadelesinin sendikalı, sendikasız, işsizler olarak topyekûn verilmesi gereken bir mücadele olduğunun çok basit bir örneği. Her bir fabrikadaki kazanım tüm işçi sınıfının hanesine artı yazılır ve bunun tam tersi de geçerlidir. Bu sebeple 21 Aralık 2025 tarihinde Gebze'de yaptığımız DİSK'in eylemine biz Birleşik Metal-İş'li fabrikaların çok kalabalık katılmasını çok anlamlı buluyorum. Bizler asgari ücretin açlık ücreti olmasına karşı, işçiye bindirilen vergi yüküne karşı, işçi sağlığı güvenliğine uygun olmayan koşullarda çalıştırılmamıza, iş cinayetlerinde öldürülmemize, MESS'in sefalet dayatmalarına, istibdadın grev yasaklarına karşı Türkiye işçi sınıfı için sokağa çıktık. 2026 yılı bizim toplu sözleşmemiz ve daha önemli olan MESS sözleşmesi ile başlamış oldu. Mücadelelerimizin kazanımla sonuçlandığı, Türkiye işçi sınıfı olarak istibdadın karşısına iş, aş ve hürriyet için birlik olarak çıktığımız bir yeni yıl diliyorum.

Dilovası Esitaş'tan bir işçi kadın

İş, aş, hürriyet için ayrı gayrı demeden örgütlü mücadeleye!

Merhaba yoldaşlar,
Ben Dilovası'nda Esitaş fabrikasında çalışan bir kadın işçiyim. Yaklaşık 1 hafta önce asgari ücret açıklandı. Aralık ayı boyunca sergilenen tiyatroyu hepimiz izledik. Milyonlara dayatılan asgari ücret açlık sınırının altında kaldı. Gerçi şimdi kalmasaydı bile, Şubat ayını görmeden kalacaktı. Biz 1 ay boyunca bize reva görülen bu ücret ile geçinmeye çalışırken, para babaları bizim emeğimizi sömürerek servetlerine servet katıyor. Çocuklarını özel okullarda okutup yedikleri önünde yemedikleri arkalarında yaşıyorlar. Bizler ise evimize götüreceğimiz bir ekmeğin hesabını yapmak zorunda kalıyoruz.

Benim fabrikam sendikalı evet, ama biz de "bizi Mart ayında yapacağımız sözleşme ilgilendirir"

deyip gözümüzü kapatamayız. Sendikalı da olsa sendikasız da olsa milyonları ilgilendiren, artık karın tokluğuna çalışıyoruz bile diyemeyeceğimiz bir rakam açıklanmışken ve iktidar OVP ile tüm işçi sınıfına saldırırken sessizce oturamayız. Yıllardır sergilenen tiyatronun milyonlar olarak farkındayız. Bu tiyatronun izleyicisi olmayalım. Yoldaşlar, güç bizim elimizde. Ne patronlar ne de onların daimî destekçisi iktidar bize emeğimizin karşılığını vermeyecekler. İnsanca bir ücret ve yaşam istiyor-sak biz alacağız. Bakın Türk-İş bu masaya oturmadı evet doğru bir tutum ama çözüm masaya oturmamak da değil. Bu tutumun gerekliliği meydanlarda olmaktır. Yaklaşık 10 gün önce Birleşik Metal-İş, Gebze Kent Meydanında miting yaptı. Binlerce işçi oradaydı, meydana sığmadık. Çok güzel bir görüntüydü. Orada hep birlikte haykırarak "Hak verilmez alınır!" diye. Gerçekten de biz alacağız. Fabrikalarımızda nasıl omuz omuza ayrı gayrı demeden çalışıyorsak meydanlarda birlik olmalıyız.

Biz işçiler, birlikte ve örgütlüsek güçlüyüz. Smart grevine bakın dostlar. 70. günü devirdiler ve kararlılıklarından, güçlerinden bir gram eksilme olmadı daha da arttı güçlendiler. Daha öncesinde de işçi sınıfının kazandığı tüm haklar bu örgütlü gücün sayesinde oldu. Önümüzde hepimizi ilgilendiren MESS savaşı var. Bizler bu savaşı kazanmak zorundayız. Açlık ücretine mahkûm edilmek istemiyorsak, gelirden ve vergiden adalet istiyorsak, asıl verginin para babalarından alınmasını istiyor-sak örgütlü mücadelemizi daha da büyütmek zorundayız. Nasıl ki sermaye ve iktidar el ele bizim karşımızdaysa biz de konfederasyon ayrımı yapmadan Birleşik İşçi Cephesini oluşturmalı öyle mücadele etmeliyiz. Türk-İş, Hak-İş gibi sarı sendika yöneticilerini koltuklarından kaldırıp harekete geçirecek olan işçi sınıfının gücüdür. O güç, o koltuğu da yerinden oynatır. Aynı güç meydanlarda iş, aş, hürriyet mücadelesi için savaşı ve kazanır. Çünkü güç işçi sınıfının örgütlü mücadelesindedir.

Yaşasın işçilerin birliği!

Smart Solar grevinden bir işçi kadın

Smart Solar grevinden selamlar

Ben öncelikle 260 işçi arkadaşımın göstermiş olduğu iradeyi belirtmek isterim. Bizler sadece kendi şahsımız adına değil, bütün emekçi kardeşlerimiz ve ailelerimiz için bu gururlu mücadeleyi üstlendik. Bizler şunu biliyoruz ki ortaya koymuş olduğumuz bu mücadele (grev iradesi) binlerce emekçiye umut olmuş durumda. Bizler azmimizi büyüterek yola devam ediyoruz. Nasıl ki örgütlendik, nasıl ki toplu sözleşme müzakerelerinin başlamasında tarih yazdıysak bir kez daha tarih yazacağız.

Gücümüze güç katan bütün emekçi kardeşlerim bilsin ki; işçiler birlik olup örgütlenince hiçbir patron karşılarında duramaz. Bizler ve bizim gibi grev iradesi taşıyan tüm kardeşlerim bunun en güzel örneğidir. Kazanacağız, dün olduğu gibi bugün de kazanacağız. Smart Solar işçisi kazanacak, bizim yanımda olan ailelerimiz kazanacak, bizim yanımda olan emekçi kardeşlerim kazanacak, biz kazanacağız...

Yaşasın işçilerin birliği, yaşasın sınıf dayanışması.

İzmir'den bir metal işçisi kadın

Son günlerin en kahredici haberi: Ali Sabancı geçinemiyormuş!

Merhaba yoldaşlar, İzmir Kemalpaşa'dan tüm emekçilere selamlar. Asgari ücret açıklandığı gibi açlık sınırının altında kaldı. Patronlar keyiften ellerini, avuçlarını ovuşturuyor. Memlekette asgari ücret genel ücret hâline geldiğinden, örgütsüz fabrikalarda üç aşağı beş yukarı herkes asgari ücret aldığından bu duruma en çok patronlar keyiflendi. Patronlar zaten bildiğimiz gibi; ar damarı çatlamış olduğundan utanmazca bizlerle alay etmeye devam ediyorlar. Geçtiğimiz günlerde 960 milyon dolara yakın serveti olan Ali Sabancı, katıldığı bir CEO etkinliğinde gönlünce geçinemediğini söyledi. Ali Sabancı efendi geçinemiyormuş. Bunca yoksulluk varken, çocuklar okula aç gidiyor, insanlar artık pazar tezgahlarından artanları alıp evlerine götürüyor, insanlar geçinmek için en zor işlerde çalışırken canlarını veriyorken bu şumarıklığın gözümüze sokulması, aklımızla alay edilmesi ağırımıza gitmeli. Bir zengin patronun zirva-

ları deyip de geçmemeli. Bu laflar, "ben insanların emeğini yeterince sömüremiyorum, boğazlarına giden lokmayı daha fazla kısmak istiyorum" demektir. Çünkü fotoğraftaki maden işçilerinin söylediği gibi bunların sahip olduğu servet bizden çaldıklarıdır. Şimdi daha fazlasını istiyorlar, iligimizi, kemiğimizi sömürseler de doymazlar. Yoldaşlar, emekçi dostlar, bizlerin bu sisteme karşı örgütlü mücadele vermesi; işimiz, aşımız için olduğu kadar hürriyetimiz, onurumuz için de gereklidir. İşçiler açken, patronlar denen asalak soytarılar sınıfı huzur bulmasın, üstüne bizlerle alay edemesin istiyorsak örgütlenerek bir amaç doğrultusunda mücadele etmekten başka bir çaremiz yok. Bu bireysel olarak bir patronun serzeniş değil, kapitalist sistemin çürümüşlüğüne kokusudur. Bu çürümüş sistem işçi sınıfının yani bizim mücadelemizle yıkılmalıdır!

Smart Solar grevinden bir işçi

Güneşi biz üretiyoruz, adaleti göremiyoruz

Biz Smart Solar işçileri olarak 3 aya yakın süredir grevdeyiz. Bu grevi keyfimizden, siyaset olsun diye ya da işi aksatmak için yapmıyoruz. Bu greve, haklarımızı alamadığımız için çıkmak zorunda kaldık. Grevimiz; işçi arkadaşlarımızla, sınıf dostlarımızla ilk günkü kararlılıkla devam ediyor. Dayanışmamız güçlü, irademiz sağlam, baskılar bizi yıldırmıyor; tam tersine daha da kenetlenmemizi sağlıyor. Biz her gün güneş panelleri üretiyoruz. Türkiye'nin ve dünyanın dört bir yanına "temiz enerji" gönderiyoruz. Ama kendi hayatlarımızda ne yazık ki aynı temizlikten, aynı adaletten söz edemiyoruz. Aldığımız ücretler hayat pahalılığı karşısında erimiş durumda. Defalarca söyledik, defalarca anlattık: "Geçinemiyoruz.", "Emeğimizin karşılığını istiyoruz.", "İnsanca yaşamak istiyoruz." Ama sesi-miz duyulmadı. Bizi "üretimi durduran işçiler" olarak gösterenlere soruyoruz: Üretimi asıl durduran, emeği yok sayan anlayış değil midir?

Biz çalışırken iyidik; su-sarken sorun yoktu. Konuşmaya başlayınca mı rahatsızlık olduk? Güneş enerjisi için "geleceğin enerjisi" deniyor. Doğ-

dinlenmek istiyoruz. Biz lütuf değil, hakkımızı istiyoruz. Bu grev sadece Smart Solar işçilerinin grevi değildir. Bu grev, emeğin yok sayılmasına karşı

rudur. Ama o geleceği biz kuruyoruz. Alın teriyle, mesaiyle, yorgunlukla... Eğer bu sektörde bir gelecek olacaksa, o gelecek işçinin hakkı verilerek kurulmalıdır. Biz kavga değil, çözüm istiyoruz. Biz bağırarak değil,

bir duruşta. Kamuoyunun, yetkililerin ve vicdan sahibi herkesin bu sesi duymasını istiyoruz. Unutulmasın: Güneş doğmaya devam edecek. Ama adalet doğmazsa, karanlık hepimizin üstüne çökecek.

Hödlmayr direnişi kazanacak!

Kocaeli ilinin Çayırova ilçesi, Şekerpınar mahallesinde bulunan Hödlmayr Lojistik fabrikası işçileri, Nakliyat-İş sendikasında

örgütlenip Toplu İş Sözleşmesi (TİS) imzalama yetkisini aldıktan sonra patron yetkiye itiraz etti. Patronun itirazı önce iş mahkemesi daha sonra da istinaf mahkemesi tarafından reddedildi. Patron bununla yetinmedi, saldırıya geçti ve iki öncü işçiyi işten attı. 17 Ekim'de işten çıkarılan Hödlmayr işçileri Doğu Otomotiv önünde direnişe başla-

dı. Direniş 3 aya yakın süredir devam ediyor. Bu süre zarfında sınıf kardeşleri kol kola girdi, birbirine sahip çıktı. Ne Hödlmayr işçileri ve örgütlü oldukları Nakliyat-İş sendikası ne de mücadeleciler diğer sendikalar ve grevdeki işçiler Hödlmayr işçilerini yalnız bıraktı. Atılan işçiler geri alınana kadar, Hödlmayr'a Nakliyat-İş gi-rene kadar direniş devam edecek! Hödlmayr direnişi sınıf dayanışmasıyla kazanacak!

SAG Hidrolik işçilerinin onurlu direnişi devam ediyor!

Sakarya Hendek'te bulunan SAG Hidrolik fabrikasında sendikacı olduğu için işten atılan işçilerin onurlu direnişi, 140 günü aşkın süredir devam ediyor. Türkiye'de her bir sendikacı örgütlenme mücadelesi, her bir direniş milyonlarca emekçinin açlık ücretlerine, güvencesiz çalışmaya karşı, onurlu bir yaşam sürebilmek için işine, aşına, hürriyetine sahip çıkması anlamına geliyor. Bunun yanında Sakarya, Hendek 2020 senesinde havai fişek fabrikasında yaşanan patlama sonucu yedi işçi kardeşimizin iş cinayetinde hayatını kaybetmesiyle hafızalarımızda yer alıyor. Bu katliamın sorumlusu patronlar ve onların temsilcileri ağır cezalar almak yerine beraat kararlarıyla, tahliyelerle ödüllendirilmişti. Bu yüzden bu bölgedeki her işçi mücadelesi ayrı bir anlam taşıyor. SAG Hidrolik direnişi Türkiye'de tehlikeli ve güvencesiz işlerde çalışan milyonların mücadelesidir, Hendek işçi katliamında yitirdiğimiz canlar için verdiğimiz mücadeledir.

SAG Hidrolik İtalyan ser-

mayesine ait bir fabrika. Aynı firmanın İtalya'daki işçileri sendikacı olarak çalışıyor, buna karşın burada işçilerin uğradığı hak gasbı, tehdit, baskı ve işten atmalar ile devam ediyor. Bu durum, Türkiye'nin emekçilerinin özellikle yabancı sermayeye nasıl etiyile, kemiğiyle peşkeş çekildiğini bir kez daha gösteren bir örnek. 19 Aralık 2025'te SAG Hidrolik'in İtalya'daki grubunda örgütlü olan FIOM-CGIL Sendikası'ndan Uluslararası İlişkiler Sorumlusu ve Bölge Başkanı, SAG işçileriyle dayanışmak için Türkiye'ye direniş alanına

geldiler. Daha sonra SAG Hidrolik Türkiye işçilerinin örgütlü olduğu Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Merkezi'nde ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Böylece, işçilere Türkiye'de ayrı, İtalya'da ayrı muamele yapan İtalyan sermayesi, işçi sınıfının uluslararası dayanışmasının anlamlı bir örneğini görmüş oldu. SAG Hidrolik işçilerinin mücadelesine sahip çıkmak, bu mücadeleyi büyütmek hepimizin görevidir. Yaşasın işçilerin birliği, yaşasın sınıf dayanışması!

İşçilerin başkenti Gebze'de büyük işçi mitingi: İş, aş, hürriyet için örgütlü mücadeleye!

21 Aralık Pazar günü, Gebze'nin sokakları ve meydanları son yılların en kitlesel işçi mitinglerinden birine tanıklık etti. DİSK'in "Gelirde Vergide Adalet/İnsanca Yaşanacak Ücret" talebiyle başlatıldığı Ankara yürüyüşü kapsamında en önemli duraklarından biri Gebze oldu. İşçinin emekçinin meydanları doldurarak bu ülkenin en önemli gündemlerini haykırmasını istemeyen istibdad rejimi her ne kadar mitinge yasak getirse de işçinin, emekçinin coşkun akan selini durdurmaya gücü yetmedi. Miting ve yürüyüş zaten anayasal bir hak ancak bundan çok daha önemlisi, işçilerin ve emekçilerin örgütlülüğünü koruyarak bu hakkından taviz vermemesi ve fiili olarak bu mitingini gerçekleştirmesi oldu.

İşçiler birleşin ayrı gayrı yok!

Miting adeta memleketin mücadelesi içinde sınıfa örnek ve öncü olan tüm bileşenlerinin toplamıydı. Mitinge en güçlü katılım geçmişte Gebze'nin meydanlarını defalarca inleyen metal işçileri ve onların sendikası Birleşik Metal-İş'ten geldi. Birleşik Metal-İş sendikası, grevinde ikinci ayı deviren Smart Solar işçilerinin mücadelesine ateşini de meydanlara taşıdı ve metal işçilerini bekleyen büyük MESS muhaberesine karşı sloganlarıyla ve talepleriyle Gebze mitinginde tahkimat yaptı. Sürmekte olan grev ve direnişleriyle sınıfa örnek olan Nakliyat-İş sendikası da yöneticileriyle ve üyeleriyle kalabalık bir şekilde meydanı doldurdu. Petrol-İş ve Eğitim-Sen başta olmak üzere Gebze Sendikalar Birliği bileşenleri de bu mitinge desteğini meydana omuz omuza yürüterek gösterdi.

İngiliz Mehmet go home! Orta Vadeli Program çöpe!

Sermayenin işçi sınıfına saldırı programı olan Orta Vadeli Program, işçi sınıfının karşılaştığı tüm sorunların göbeğinde duruyor. İngiliz vatandaşı Mehmet Şimşek'in arkasına dizilen patronlar işçi sınıfına saldırdıkça saldırıyor. Orta Vadeli Program aynı zamanda işçi sınıfının geçmişten gelen ve mücadeleye kazandığı haklarına bir bir göz diyor. Devrimci İşçi Partisi, Gebze meydanından bu saldırı prog-

ramına ve onun sahiplerine karşı işçi sınıfının öfkesini ve taleplerini yükseltti: Vergilere, zamlara, işten çıkartmalara, özelleştirmelere GEÇİT YOK! İşçi düşmanı OVP ÇÖPE! İngiliz Mehmet GO HOME!

Fabrikalar MESS'e mezar olacak!

Gebze Kent Meydanı'nı dolduran metal işçilerinin önündeki en büyük mücadele olan MESS muharebesi yaklaşıyor. Binlerce işçi Gebze sokaklarında ve meydanlarında MESS'e karşı sloganlarını haykırdı, gözdağı verdi. Metal işçilerinden yükselen "MESS MESS şaşırma sabrımızı taşıma!", "Fabrikalar MESS'e mezar olacak!" sloganları meydanı inlettirdi. Bu sesin altı grev hazırlıkları ile doldurulmalıdır. Fabrikalarda grev komiteleri kurulmalı ve grev hazırlıkları başlamalıdır. Bütün sendikaların ve bağlı oldukları konfederasyonların grev fonları MESS'e karşı seferber edilmelidir. "Her yer Kavel, her yer direniş" anlayışıyla MESS fabrikaları başta olmak üzere bütün örgütlü fabrikalar seferber edilmelidir.

İş, aş, hürriyet!

21 Aralık'ta meydanları dolduran ve işçi sınıfının örgütlü gücünü sokaklara döken bu miting, sermayenin istibdadının giderek koyulaştığı, grev yasaklarında sınır tanımayarak kitlesel yürüyüş ve mitingleri de yasakladığı bir dönemde gerçekleşti. Patronlara karşı verilen her ekmek mücadelesi, patronların düzeninin en temel hakları bile kısıtladığı istibdad koşullarında birer hürriyet mücadelesi haline geliyor. İşçilerin ve emekçilerin bu ekmek ve hürriyet mücadelesi, sermayenin iktidarına son vermeye ve emperyalist zincirleri kırmaya yönelecek büyük bir mücadelenin ateşleyici gücü olacaktır. 21 Aralık Gebze miting, işte bu büyük gücün sadece görünen kısmıdır.

SubMed direnişinden bir işçi kadın

SubMed direnişi bir kişinin değil milyonlarca işçinin mücadelesidir!

Ben SubMed işçisi Songül Karaoğlu, sendikaya üye olduğum için haksız ve suçsuz yere işten çıkarıldım. Tek istediğim anayasal hakkımı istemektir bunu bize çok gördüler. Çalışma koşullarımız hiç iyi değildi, mola hakkımız bile çok kısıtlıydı. Hasta olduğumuzda dahi gelmemelik yapamıyor-

duk, rapor almaya korkuyorduk çünkü hem ikramiyemizden oluyorduk hem devamlılık primi kesiliyordu hem de maaşımızdan düşülüyordu; bir nevi üç ayda bir aldığımız yarı ikramiye elimizden gidiyordu. Çalıştığımız bölümde sürekli kameralar tarafından izleniyorduk, sürekli fotoğrafımız çeki-

liyordu. Çoğunluğumuz kadın ve bu durumdan çok rahatsız olduğumuzu dile getirmemize rağmen yasal olmadığı halde bu şekilde mobbing uygulanıyor ve sürekli baskı yapıyordu. Daha rahat koşullar altında çalışabilmek için sendikalaşmak istedik fakat bu hakkımı elimden alarak haksız bir şekilde tek taraflı işime son verildi. Ben davamın arkasındayım hakkımı almadan yolumdan dönmeyeceğim. Hak verilmez alınır, işçileri, emekçiyi ezemeyeceksiniz. Ben bir kişi için değil milyonlarca işçi için direniyorum. Korkmayın hakkınızı arayın kimse sizden güçlü değil kendinize güvenin.

Tüvtürk'te grev kırıcılığa rağmen greve devam!

DİSK'e bağlı Nakliyat-İş sendikasının, Tüvtürk İstanbul Taşıt Muayene İstasyonları İşletim AŞ firmasındaki TİS yetkisi 2022 yılında hukuksuz biçimde gasbedilmişti. TİS yetkisinin yargı yoluyla yeniden kazanılmasının ardından örgütlülüğünü sağlayan Nakliyat-İş sendikası patronun masaya oturmaması üzerine 13 Aralık'ta greve çıktı. Bu grev süreci de son zamanlarda grevlerde sık görüldüğü şekilde birçok hukuksuzluğu ve işçi düşmanlığını barındırıyor.

Ulaştırma ve Altyapı Bakanlığı'na doğrudan bağlı olan kritik önemdeki araç muayene istasyonlarında mücadeleciler bir sendikanın örgütlenmesi korkusu, devlet bürokratlarını harekete geçirdi. Süreç boyunca işbirlikçi sendikalar devreye sokuldu, işçilere baskı yapıldı ve sendikadan istifa etmeleri karşılığında işçilere sus payı verildi. Grev çıkılmasının ardından farklı illerde çalışan işçiler, greve çıkan işçilerin yerine çalıştırılmak üzere hukuksuz

bir şekilde apar topar muayene istasyonlarına dağıtıldı. Bu da yetmezmiş gibi ilgili bakanlıklar yaptıkları telefon konuşmalarında araç muayene istasyonuna giden müşterilere grevden endişelenmemeleri gerektiğini, istasyonların hiçbir aksaklık olmadan çalışacağı güvencesini vererek açıkça grev kırıcı bir tutum içinde olduklarını ortaya koymuştu.

Nakliyat-İş sendikası yılmadı ve çalışmalarına devam etti. Sendika yönetimi, temsilcileri ve üyeleri tüm bu zorluklara göğüs gere-

rek çadırını kurdu, grev pankartını astı, halaylarını çekti, sloganlarını attı ve grev ateşini yaktı. Bu şekilde başlayan bir grev sadece ekmek büyütme kavgasının değil, sendikalaşma ve grev hakkının da savunulduğu bir mücadele olarak görülmelidir. Bu mücadelenin daha güçlü devam edebilmesi için Nakliyat-İş sendikası ile dayanışmayı büyütmeliyiz. Çünkü Tüvtürk işçilerinin hikayesi bizim hikayemiz! Onların grevi hepimizin grevi!

Bursa'dan bir gıda işçisi

İşçi kardeşim her geçen gün mum gibi erimene karşı seni örgütlü mücadeleye davet ediyorum!

Sevgili *Gerçek* okuyucuları merhaba. Sevgi saygı ile sizleri selamlıyorum.

2026 yılı, her geçen yıl olduğu gibi yine ekonomik felaketler ile kapımıza dayandı. Alım gücünün daha da düştüğü, işçi kesiminin işçi kıyımlarıyla işsizliğe mahkûm edildiği bir süreç geçiriyoruz. Mevcut iktidarın asgari ücret komedisi devam ederken kümülatif vergi dilimi oranlarında yapmış olduğu minimum artış yüzünden emekçinin cebinden önceki yıla oranla daha fazla çıkarılacaklar.

Böyle bir ortamda işçi kardeşlerime örgütlü mücadelenin sendikalaşmanın yararının, sendikalı olup patronunun dayatmalarına karşı her zaman örgütlü mücade-

le içerisinde olmanın önemini bir kez daha altını çiziyorum. Hali hazırda geçmiş yıllarda yapılmış olan mücadeleler, kazanılan haklar, iyileştirilen çalışma şartları ve ücretler ortadadır. Ben de böyle sendikalı bir fabrikada çalışıyorum. Çok bedellerle bugünlere geldik ve asgari ücret dayatmasını çoktan geride bıraktık. Türkiye'de uygulanan asgari ücret komedisi artık açlık seviyesinin altındadır. Biz yoksulluk sınırını tartışır noktaya geldiysek sebebi örgütlü olmamızdır.

Unutmayalım ki patronlar bizim emeğimizi çalıp kazancını milyon dolarlar ile arttırıyor ve servetlerine servet katıyor. Bize hiçbir hakkımızı kendi istedikle-

ri için vermiyorlar. Hepsini biz mücadeleye alıyoruz. Emeğin gücünü, alın terinin gücünü, üretimden gelen gücü tüm işçi kesimi yeri geldiğinde kullanmalıdır. Sözlerime son verirken "yaşasın işçi sınıfı, yaşasın dayanışma, yaşasın alın terinin kutsallığı" diyoruz. İşçi kardeşim her geçen gün mum gibi erimene karşı seni örgütlü mücadeleye davet ediyorum. Hep birlikte mücadele ile kazanılmayacak zafer yoktur.

MESS'in sefalet dayatmasına geçit yok! Metal işçisi sadaka değil hakkını istiyor!

MESS grup toplu iş sözleşmesinde arabulucu süreci de MESS'in uzlaşmaz tavrı ile devam ederken grev aşaması yaklaşıyor. İlk 6 ay için TÜİK'in gerçekleşen enflasyon oranının bile altında kalarak yüzde 10 zam teklif eden MESS, birçok maddede kazanılmış hakları da geriye götürecek teklifler yaparak uzlaşmaz tavrını devam ettiriyor. MESS'in dayatmalarına karşı Birleşik Metal-İş üyesi işçiler her vardiyada haftada bir saat iş durdurarak ve fazla mesaiye kalmayarak mücadele iradesini ortaya koyuyor. Türk Metal ise üretime etki etmeyen göstermelik eylemler yapmaktan öteye geçmiyor. Metal işçileri için dayatmaları kırmanın yolu ayrı gayrı demeden hep beraber mücadele etmekten geçiyor.

Enflasyonun altında kalan teklif Orta Vadeli Program'ın eseri

MESS'in sefalet teklifleri metal işçileri için şaşırtıcı değil. Fakat bu dönem MESS yüzde 10 oranında zam teklif ederek, kendi sınırlarını bile aşarak TÜİK'in yüzde 13,11 oranındaki gerçekleşen enflasyon oranının bile altında bir teklif yaptı. Patronlara hizmet edip işçilere yoksulluğu dayatan işçi düşmanı Orta Vadeli Program'ın bir yansıması olarak kamu işçilerine ve kamu emekçilerine "hedeflenen enflasyon" adı altında dayatılan TÜİK enflasyonunun altındaki zam oranları son olarak asgari ücret zammında da uygulandı. Asgari ücrete TÜİK'in resmi enflasyon oranının altında bir zam yapıldı. İşte MESS de

metal işçilerine sefaleti dayatırken gücünü iktidarın Orta Vadeli Program'ından alıyor.

MESS ölümü gösterip sıtmaya razı etmek istiyor! Kazanılmış haklarımızın her biri kırmızı çizgimizdir!

MESS her dönem olduğu gibi yine kazanılmış haklarımızı geriye götüren teklifler sunuyor. MESS, 3 yıllık sözleşmeye ek olarak denkleştirme ve telafi çalışması gibi esnek çalışma düzenlemelerini de toplu sözleşmeye sokmak istiyor. Ayrıca ikramiyelerin fiili çalışmaya bağlı olarak ödenmesi de MESS'in teklifleri arasında yer alıyor. MESS bu

tekliflerle metal işçilerinin kazanılmış haklarına göz diyor ve metal işçilerine esnek ve güvensiz bir çalışma hayatı dayatmak istiyor.

MESS düzeni grev yasakları ve sarı sendikalarla ayakta duruyor! Bu düzeni yıkmak gerek!

MESS patronları servetlerine servet katarken metal işçilerine yoksulluğu dayatırken grev yasaklarında rekor üstüne rekor kıran AKP iktidarına ve 12 Eylül sonrası Koç Holding'in elleriyle büyüttüğü Türk Metal sendikası'nın bürokratlarına güveniyorlar. Fakat bu iki dayanağın da metal

işçilerinin gücünün karşısında hiçbir hükmü yok. Türk Metal'in sendika ağaları metal işçilerini işten çıkarmalarla tehdit ederek fabrikalarda düşük zam oranları doğrultusunda algı çalışması yapıyorlar. Aynı sendika ağaları 2015'in rüzgarını hâlâ enselerinde hissediyorlar. Bu sebeple Türk Metal üyesi metal işçilerinin tabandan yükselteceği ses gürleştikçe MESS'in bu dayanak noktası gittikçe zayıflayacaktır. Grev yasaklarına karşı mücadelede de metal işçileri son yıllarda zafer üstüne zafer kazandı. 2022 yılında Bekaert'ta grev yasağına rağmen 17 gün süren ve zaferle sonuçlanan grevin ardından 2023 Schneider Enerji ve daha sonra

2025 yılında Hitachi, Grid, Arıtaş ve Schneider Elektrik fabrikalarında da metal işçileri grev yasaklarına karşı zaferler elde ettiler. Bugün de kimse metal işçilerine sefalet dayatırken grev yasaklarına güvenmesin. Dün nasıl grev yasağı kararnamelerini çöpe attıysak bugün de grev yasaklarına karşı her fabrika Kavel olmaya hazırdır.

MESS'i ezmek, hakkımızı almak için grev iradesini güçlendirelim!

MESS, 60 günlük müzakere sürecinde de arabulucu aşamasında da dayatmacı tavrını sürdürerek masada yola gelmeyeceğini bir kez daha gösterdi. MESS'e karşı onun anlayacağı dilden konuşmak gerekiyor. Birleşik Metal-İş üyesi işçiler her hafta vardiyalarda birer saat üretimden gelen gücünü kullanarak birliğini ve örgütlü gücünü MESS patronlarına gösteriyor. Türk Metal üyesi işçilerin de bu mücadeleye sahip çıkmaları ve ortak bir eylem planı için baskıyı arttırmaları gerekiyor.

Fabrikalardan yükselen "İşgal, grev, direniş" sloganlarının altını grev hazırlıkları doldurmalıdır. Grev komiteleri kurulmalı ve grev hazırlıkları başlamalıdır. Sendikaların ve bağlı oldukları konfederasyonlarının grev fonları MESS'e karşı seferber edilmelidir. Önümüzdeki büyük kavgadan zaferle çıkmak için kavgaya Kavel ruhuyla hazırlanalım. MESS'i ezelim, hakkımızı alalım.

Smart Solar işçisi iş, aş, hürriyet mücadelesinin simgesi!

Gebze Tembelova'da kurulu olan Smart Solar fabrikasında çalışan 261 işçi iki buçuk ayı geride bırakmalarına rağmen grevlerine ilk günkü kararlılıkla devam ediyorlar. Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şube'nin sürdürdüğü grev sınıf mücadelesinde tarihe not düşülecek birçok örnek yarattı. Çoğunluğunu kadınların oluşturduğu ve en önünde emekçi kadınların yürüdüğü, işçilerinin büyük fedakârlık ve kahramanlıkla yürüttüğü grev daha şimdiden tarihe geçti. En çok da önlerine çıkan

çok büyük zorluklar karşısında her seferinde mücadele azimlerini kanıtlayarak öne çıktılar.

Sınıf kardeşleri ve dostları Smart Solar işçilerini yalnız bırakmadı

Bütün grevler belli bir süreci geride bıraktıktan sonra maddi zorluklarla karşılaşır. Smart Solar işçileri için de durum farklı değildi elbette. Ancak geri adım atmak, en ufak kırılma emaresi göstermek yerine Gebze 1 No'lu Şube öncülüğünde Smart Solar

işçileri son yıllardaki en büyük dayanışma gecelerinden birini düzenledi. Farklı sendikaların, çeşitli siyasi partilerin, derneklerin geniş katılımı ile düzenlenen dayanışma gecesi hem maddi hem manevi anlamda grevci işçilere destek oldu. Maddi desteğin büyük bir ayağı da fabrikalarda çalışan sınıf kardeşlerinden toplanan dayanışmalarla geldi.

Grev ateşi ülkenin dört bir yanına yayıldı

Grev bir diğer zorlukla patronun yasaları çiğneyerek Kayseri Vespa Enerji isimli fabrikada Smart Solar adına fason üretim yaptırdığını öğrendiğinde karşılaştı. Smart Solar patronu bir süredir gizlice Vespa Enerji'de üretim yaptırarak grev kanununu ayaklar altına alıyor, işçilerin anayasal hakkını gasbediyordu. Birleşik Metal-İş sendikası'nın konu ile alakalı yaptığı yasal başvurular ise sermaye iktidarının mahkemelerinden geri döndü. Smart Solar işçileri yılmadı, korkuya kapılmadı. Patronun hukuksuzluğuna önce Gebze Smart Solar fabrikasında grevden önce

üretilen ürünlerin sevkiyatını engelleyerek cevap verdi. İki gün boyunca sevkiyat yapamayan patronun imdadına önce istibdadın mahkemesi, sonra polisi yetti. Patronun yasaları çiğnemesine müdahale etmeyen mahkemeler, Smart Solar işçisinin meşru eylemine karşı ışık hızında mahkeme kararı çıkarttı. İstibdadın polisi ise işçilere saldırmakla fabrikadan tır çıkmasını sağladı. Ama bunu yaparak aynı zamanda Smart Solar grevini bir ekmek mücadelesinin yanı sıra bir hürriyet mücadelesine de dönüştürdü!

İstibdadın da patronun da beklentisi Smart Solar işçilerinin geri adım atmasıydı bu aşamada. Yine atmadılar! Grevin 69. gününde Gebze'de yanan grev ateşini ülkenin dört bir yanına taşıyarak grev iradelerine sahip çıktılar! Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şube yöneticileri ve temsilcileri Kayseri yollarına düştü. Ağır kış şartlarına aldırış etmeden fason üretim yapılan fabrikanın önünde eylemler yaptı. Aynı zamanda İstanbul Kavacık'ta Smart Güneş Teknolojileri Merkez Ofisi'nin bulunduğu sokakta toplanan

Smart işçileri bir grev çadırı da buraya kurdu. Bir eylem de Birleşik Metal-İş İzmir Şubesi'nin öncülüğünde Smart patronunun yıllar önce hukuksuzca işkolunu değiştirdiği İzmir fabrikası önünde yapıldı.

Yaşasın Smart Solar işçilerinin iş, aş, hürriyet mücadelesi!

Bugün Smart Solar grevi yalnızca bir fabrikanın işçilerinin o fabrikanın patronuyla giriştiği bir toplu sözleşme mücadelesinden ibaret değil. Smart Solar fabrikasında çalışan 261 işçinin yaşam koşullarını iyileştirmek, evlerine götördükleri ekmeği büyütme için başlayan bu grev, ekmeği ile sinanan milyonlarca işçinin, hayatları ve emeklerini savunmak zorunda kalan milyonlarca emekçi kadının, açlığa mahkûm edilmek istenen emekçi halkın mücadelesi haline geldi. Artık nasıl Kavel bir kablo fabrikasının ismi değilse, Polonez bir sucuk markası değilse, Smart Solar da artık bir güneş paneli fabrikasının ismi değil: iş, aş, hürriyet mücadelesinin simgesidir!

DİP Çatalca Temsilciliği Öncü İşçi Şûrası ile açıldı. Direnişlerden, grevlerden gelen işçilerin iş, aş, hürriyet mücadelesi çağrısı damga vurdu!

28 Aralık Pazar günü, Devrimci İşçi Partisi'nin Çatalca Temsilciliği'nin açılışı Trakya Öncü İşçi Şûrası ile yapıldı. 2024'e mücadeleleri ile damga vuran ve direnişin adını Türkiye işçi sınıfının tarihine Polonez olarak yazdıran Polonez direnişinin öncü mücadeleci işçilerinin adeta ev sahipliğinde gerçekleşen etkinlikte bugün sürmekte olan grev ve direnişlerin öncüleri, farklı sektörlerden işçiler ve sınıf mücadeleci kadrolar bir araya geldi.

Grevdeki Gebze Smart Solar fabrikasının temsilcileri, Çerkezköy'deki Submed fabrikasından direnişçi işçiler, Nakliyat-İş'in Genel Sekreteri Erdal Kopal, Gebze ve Tuzla'dan Chen Solar, Copreci, Esitaş, ve General Electric Grid Solutions fabrikalarından sendika işyeri temsilcileri ve işçiler, İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri Ertuğrul Oruç, Perfetti'de bir yıla yakın süre fabrika önünde direnen Ayhan Yaylalı ile Trakya bölgesindeki çeşitli fabrikalardan işçiler emekçiler "İş, aş, hürriyet için örgütlü mücadeleye!" çağrısını birlikte coşkuyla yükseltti.

Yuvayı işçiler yapar

Tarih yazan Polonez işçileri ve farklı fabrikalardaki işçilerle birlikte yeni tarihler yazmak üzere işçilerin yuvası olma amacıyla açılan parti temsilciliğinin her köşesinde işçilerin emeği var. Polonez işçileri nasıl direniş alanlarını elbirliği ile yaşanılabilir hale getirdiyse, Devrimci İşçi Partisi Çatalca bürosu için aynı şekilde emek harcadı. Dört duvar olarak tutulan bir büronun işçilerin yuvasına dönüşmesi için herkes elinden ne iş geliyorsa bir işin ucundan tuttu. Kimi daha yer bakarken Çatalca'nın sokaklarını, işhanlarını, pasajlarını karış karış dolaştı. Kimi duvarlarını boyadı, kimi alçısını çekti, kimi tesisatı yaptı, kimi dolaplarını, masalarını monte etti. Bilen bilmeyene öğretti, herkesin emekleri ile hazırlıklar tamamlandı. Ve nihayet temsilcilik binası direnişle tohumlarının atılmış olmasına, her köşesinde emeği olan işçilere yaraşır şekilde bir Öncü İşçi Şûrası ile açıldı.

Levent Dölek: Biz işçi sınıfına, gerçek güce güveniyoruz! Bizim yolumuz gerçekçidir!

Öncü İşçi Şûrası'nın açılış konuşmasını Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek yaptı. Levent Dölek, sık sık coşkulu sloganlarla kesilen konuşmasında şunları söyledi: "Biz Devrimci İşçi Partisi'nin bürosunu açarken iddialıyız ama Çatalca Belediyesi'ni almaya talip değiliz. Biz serbest bölgeleri, organize sanayileri fethetmeye talibiz hep birlikte! Biz, Türk, Kürt, Alevi, Sünni, hiçbir ayrımı kabul etmeden ve ayrı gayrı demeden, işçilerin birliğini ve halkların kardeşliğini inşa ederek, dünyanın başına çöreklenmiş emperyalist ve Siyonist katilleri yenmeye, onlardan hesap sormaya

talibiz. Dünyanın en büyük güçlerini yenmeye talip olduğumuzu söylüyoruz. Neye güveniyoruz? Biz sadece işçilere güveniyoruz. Biz çok güzel hayaller kuruyoruz ama hayal satmıyoruz. Tarihe baktığımızda bugüne kadar güzel olan her şeye emeğin gücüyle erişildiğini göreceksiniz. O yüzden bizim yolumuz gerçekçidir. Hayal olan patronların insafa geleceğini düşünmektir. Onlar hiçbir zaman insafa gelmezler, onlar ancak dize gelirler, işçiler ve emekçiler tarafından dize getirilirler."

Açlık sınırının bile altındaki asgari ücret dayatmasına karşı ekmeğini büyütmenin yolu işgal, grev, direniş!

Smart Solar fabrikasının sendika işyeri temsilcileri Hasret Kala ve Varol Bektaş yaptıkları konuşmalarda bugünlere nasıl işgal, grev, direniş yolundan geçerek geldiklerini anlattılar. Bugün toplu sözleşme sürecinde patronun dayatmalarını kabul etmeyerek grev ve çıktıklarını, asgari ücretin açlık sınırının bile altında 28.075 lira olarak açıklanmasının karşısında Smart Solar işçilerinin asgari ücretin iki katından fazla bir ücreti kabul etmeyecek grevde olduğunu ve örgütlü olmanın işçi sınıfına bu gücü verdiğini söylediler. Konuşmalar sık sık "Smart Solar grevi kazanacak!" ve "İş, aş, hürriyet" sloganları ile kesildi, coşkuyla alkışlandı.

SubMed işçisi direne direne kazanacak!

Çerkezköy Velimeşe'deki SubMed fabrikasında patronun, Petrol-İş sendikasının yetkiyi almasının ardından işten çıkardığı üç işçiden biri olan ve şu anda fabrika önünde direnişte olan işçi kadın arkadaşımız ise direnişin heyecanını salona taşıdı. İçerideki işçi arkadaşlarına "kimse korkmasın, boyun eğmesin, biz hepsinin arkasındayız, Petrol-İş sendikası da bizim arkamızda" diye seslendi.

Bu mücadele, bu parti emekçi kadınlara emanet!

Pek çok grevde, direnişte olduğu gibi Polonez direnişinde de emekçi kadınlar mücadelenin en önündeydi. Öncü İşçi Şûrası'nda da kürsüye yine damga vurdular. Çeşitli konuşmalarla Polonez direnişinin kendilerine kazandırdıklarını, mücadelenin nasıl emekçi kadınların gücünün farkına varmasını sağladığını, o güçle mücadeleye güç katıp en önde yürüdüklerini, yeri geldiğinde erkek egemenliğine karşı da mücadele etmek zorunda kaldıklarını anlattılar.

Chen Solar fabrikası sendika işyeri temsilcisi Naz Şakar ise konuşmasında emekçi kadınların en önde yürüdüğü hiçbir mücadelenin bugüne kadar kaybedilmediğini, bu

salonu dolduran emekçi kadınların bugün de mücadeleye sahip çıkmasının en büyük gücümüz olduğunu ifade etti. Bu mücadelenin de bu partinin de emekçi kadınlara emanet olduğunu belirterek "Kimsenin gözü arkada kalmamasın." dedi.

Sendikal bürokrasiye karşı mücadeleci sendikacılık

Polonez direnişinde işçiler polis bari katlarında mücadele ederken, Çatalca'da da Gebze'de de onları yalnız bırakmayan Nakliyat-İş sendikası bugün farklı yerlerde mücadeleye öncülük ediyor. Nakliyat-İş Sendikası Genel Sekreteri Erdal Kopal hem Hödlmayr direnişi ve Tüvtürk grevlerini hem de sınıf mücadeleci sendikacılık için olmazsa olmazları anlattı. Sendika yöneticilerinin işçiden uzaklaştıkça, uzlaşmacı bir çizgiye yaklaştığını, işçinin mücadelesine ortak olup taleplerine sahip çıkabilmesi için de ondan farklı bir yaşam sürmemesi gerektiğini söyledi. Bunun için de Nakliyat-İş sendikasının tüzüğünde de sendika yöneticilerinin işçilerden yüksek ücret alamayacaklarının yazdığını da belirtti.

Öncü İşçi Şûrası'nda alınan sözlerden birinde sömürünün büyüklüğü ve patronların ne kadar kâr ettiklerinin örneği olarak patronların bir yılda elde ettikleri gelirlerle milli piyango yilbaşı çekilişindeki büyük ikramiye karşılaştırması yapıldı.

Sömürü çarklarına son vermek için öncü işçiler görevle!

Tuzla Chen Solar fabrikası sendika işyeri baştemsilcisi ve Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze 1 No'lu Şube Eğitim Sekreteri Alperen Erkoç yoldaşımız konuşmasında Ford Otosan'ın 2025 ilk 9 aydaki net kârının 22,3 milyar lira olduğunu, bugünkü asgari ücretle bir işçinin tek kuruş harcamadığı durumda

bile 84 bin yıl (2026 yılı asgari ücreti ile 66.200 yıl) çalışarak elde edebileceği bir para olduğunu söyledi. Patronlar bu kadar kâr ederken, örgütlü işyerlerinde asgari ücret dayatmasının kırılabilmesini ancak bunun sadece sömürüyü azaltmak olduğunu anlattı. Bu

nedenle de sadece sendikada örgütlenmenin yeterli olmadığını, sömürü çarklarına son verecek devrimci bir mücadeleye de omuz vermek gerektiğini, bunu yaptığımız zaman sadece ücretlerimizi arttırmakla kalmayacağımızı, kazanacağımız koskoca bir dünya olduğunu ifade etti ve öncü işçileri bu mücadeleye katılmaya, sınıf siyasetini büyütmeye çağırdı.

Örgütlenmeyi Polonez'de bitirmedik, gücümüzün yettiği kadar devam edeceğiz!

Öncü İşçi Şûrası'nın kapanış konuşması ise Polonez direnişinin öncülerinden Engin yoldaşımız yaptı. Engin Gürbüz konuşmasında şunları söyledi: "Burasının Çatalca'da ekmeğini kazanan işçilerin bir yuvası olması gerekiyor. Örgütlenmeyi Polonez'de bitirmedik biz. Bu mücadele Polonez'deki süreçle sona ermeyecek. Bu mücadelenin gücümüzün yettiği kadar devam etmesi gerekiyor. Çünkü patronlar insafsız. Bizden sonraki nesillere yaşanabilir bir ülke bırakmak zorundayız. Biz artık bu büroda sürekli var olacağız.

Yeni işçi arkadaşlarımızı getireceğiz. Polonez direnişi bize neler kattıysa onlar üzerinden yeni işçi arkadaşlarımıza bir şeyler katabilirsek ne mutlu bize. Önemli olan bizim direnişimizin anılarda kalmaması. Yeni işyerlerinde örgütlenmemiz lazım. Girdiğimiz işyerlerinde direnişte kazandığımız tecrübelerle onlara kol kanat germemiz lazım. Bu büroların bize küçük gelmesi lazım. Temennimiz Çatalca'mıza yeni sendikalı fabrikalar kazandırmak. Çatalca'daki büromuzun hayırlı uğurlu olmasını diliyorum."

Devrimci İşçi Partisi Çatalca Temsilciliği açılışı ve bu bağlamda düzenlenen Öncü İşçi Şûrası büyük bir coşkuyla, mücadele dolu mesajlarla, geleceğe yönelik çağrılarla doluydu. Bir arada olmanın mutluluğu çekilen toplu fotoğraflarla kalıcılaştırıldı. Etkinlik herkesin yüzünün güldüğü, sonraki etkinlikler için heyecanlı konuşmaların yapıldığı koyu sohbetler eşliğinde içilen çaylarla sona erdi.

Faiz y

2026 Merke
700 milyar lira
mek oluyor ki
parababalarına

Devrimci

- Faiz yasa
- sosyalizm
- Dış borç v
- küçük tas
- reddedils
- Temel iht
- kartı borç
- Tüm özel
- finans kul
- denetimin
- Tek devle

Kredi ve borçları Bankalar milyonla

Hayat pahalılığı
kredi kartına yüklen
tan faiz yükü. Artan
gıda, ulaştırma, eğ
yapılan harcamaları
Bankacılık Düzenl
rakamlar kredi ve
işaret ediyor. Aynı
son haftasında takil
912 milyon lira
yükseldiğini göster
sistemi için bir ris
tefeciler bankaların k
sınıfının geçim der

Çocuk

Bir ço

kâr h

İşçi Sağlığı
Meclisi'nin ve
en az 91 çocuk
yitirdi. Patronl
larını yasal ola
ve sömürme
Eğitim Merke
da iş cinayetle
rın sayısı ise 1

MESEM aşığ Yusuf Tekin'i özel okulda

Emekçi ha
ne sebep olan
savunucusu M

Levent Dölek**Gerçekte kaç parti var?**

Yargıtay her yıl Ocak ve Temmuz aylarında yaptığı gibi siyasi partilerle ilgili verileri açıkladı. Bu verilere göre Türkiye’de 188 siyasi parti faaliyette bulunuyor. İnsanlar soruyor 188 partiye gerçekten gerek var mı? Biz de soruyoruz gerçekten 188 parti var mı? Resmi olarak tüzel kişilik açısından bakarsanız var. Ama siyasi ve sınıfsal açısından bakarsanız 188 rakamını epey bir sadeleştirebilirsiniz. İkiye kadar indirebilirsiniz. Düzen partisi bir tarafta devrimci parti bir tarafta. Düzen partisi demek temel amacı ve işlevi sermayenin hakimiyetine dayanan mevcut kapitalist sistemi korumak olan parti demek. Bu parti hem iktidarda hem de muhalefettedir. Bu gerçekliği Marksizmin bilimsel ve tarihsel analiz yöntemiyle devletin burjuva sınıfsal karakteri üzerinden kanıtlayabiliriz. Ama yakın tarihte yaşadıklarımız hiç uğraşmamıza gerek bırakmıyor.

2023’te Türkiye’nin kaderini çiziceği söylenen bir seçime girdik değil mi? Bir tarafta AKP lideri Tayyip Erdoğan vardı karşısında da CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu! Zafer Partisi üçüncü bir aday olarak Sinan Oğan’ı çıkardı. Bir anda 188 parti üç partiye düştü. İkinci turda Sinan Oğan Erdoğan’a, onu aday gösteren Ümit Özdağ da Kılıçdaroğlu’na katıldı. Sadece ama sadece bizim partimiz Devrimci İşçi Partisi Erdoğan’a da Kılıçdaroğlu’na da oy yok diye çağrı yaptı! Artık iki parti kalmıştı. Ne var ki bunda seçim sistemi böyle mi diyeceğiz? Eğer konu esas olarak iki turlu seçim sistemi olsaydı Sinan Oğan’ın seçimlerden sonra yani turlar bittikten sonra Erdoğan’a katılmasını ama çok daha önemlisi Kılıçdaroğlu’nun bugün fiilen Erdoğan’ın safına geçmiş olmasını nasıl açıklarız?

Kılıçdaroğlu sattı diyelim, peki ya onun yerine geçen Özgür Özel? 2024 yerel seçimlerine CHP’nin başında gitti ve AKP’yi yendi. Madem yendi neden yerden kaldırmak için normalleşme sürecine dahil olup, erken seçim için bastırmak yerine önemli olan ekonomiyi düzeltmek diyerek İngiliz Mehmet’in işçi düşmanı Orta Vadeli Programı’na kredi açtı? Zaten Erdoğan’ı rasyonel politikalarla sapmakla suçlayan CHP’nin ekonomi politikası tam olarak rasyonel politikalarla yani uluslararası ve yerli tekellerin çıkarlarına uygun politikalarla dönüş vadeden Mehmet Şimşek’in anlayışı ile paraleldi. Ama orada da kalmadı. Yerel seçimde zafer kazanan Özgür Özel “içerde ana muhalefet partisiyiz dışarıda Türkiye’nin partisiyiz” diyerek AKP’yle aynı çizgiyi savunacaklarını ilan etti. Arada Özgür Özel’in Cumhurbaşkanı adayı hapse atıldı, CHP’li belediyelere kayyım atandı, CHP’nin kendisine kayyım atanmaya çalışıldı ve İstanbul örgütüne fiilen atandı da... Ve şimdi Özgür Özel bakın ne diyor: “Bundan sonra çağrımdır; CHP’li belediyeler AKP ve MHP’li başkanları, yöneticileri davet etsinler. Biz de davet ediliğimiz her yere gideceğiz!”

Şimdi AKP ile CHP gerçekten ayrı partiler mi? Yoksa aynı düzen partisinin parçaları mı? O kadar kavga dövüş küfür kıyametten sonra bu partileri birbirine bağlayan o güçlü bağı görmemek mümkün mü? Evet mümkün. Eğer siyasete sınıfsal açıdan bakmazsanız karşıt kutupları birbirine bağlayan sermaye sınıfının çıkarlarını gözden kaçırabilirsiniz. Sermayenin kendi içindeki rakip fraksiyonların örneğin TUSİAD ile MÜSİAD’ın çekişmesini gerçek bir siyasal saflaşma zannedebilirsiniz.

Sınıf mücadelesi gözlüğü ile baktığınızda en solcu en sosyalist en komünist hatta en devrimci jargonu kullanan partilerin de pekâlâ düzen partisinin arkasına dizilmiş olduğunun farkına varacaksınız. Peki ya devrim partisi? 188 partinin neredeyse tamamı düzen partisine yazılmışsa devrim partisi nasıl kazanacak? Hele ki 11 milyon AKP’linin 2 milyon CHP’linin ve diğerlerinin karşısında Yargıtay listelerindeki onlarca üyeye nasıl devrim gibi bir büyük iddianın altı doldurulacak? Cevap düzen siyasetine karşı sınıf siyasetidir. Yani siyaseti paranın kufiyetsizleştiği emeğin devleştiği sınıf mücadelesi alanındaki hesaplaşmaya çekerek...

Yargıtay listesi size bu düzenin asla değişmeyeceğini, en büyükler dışındaki partilerin ve dolayısıyla siyasetin de anlamsız olduğunu anlatır. Aslında özünde işçiye emekçiye siyasete karışma der. Sınıf siyaseti ise AKP’ye, MHP’ye CHP’ye düzen partisinin hangi amblemine basmış olursa olsun gerçekte bu sömürü düzeniyle uzlaşmaz bir hayat yaşamakta olan milyonlarca işçi ve emekçiyi devrim partisinin asli gücü olarak göreceğiniz bir pencereyi açar. Burada artık sorular ve kriterler değişir. “Kime oy verdin? Hangi partiyi tutuyorsun?” değil “İşin var mı”, “Nerede çalışıyorsun”, “Geçinebiliyor musun?” soruları anlam kazanır. Gücünü kaç üyen olduğuna, kaç oy aldığına, kaç milletvekili olduğuna göre değil “Kaç fabrikada örgütlendin?”, “Kaç işçi direnişine, greve, fabrika işgaline önderlik ettin?” sorularıyla ölçersin. Devrim için üye sayımı değil önderlik kapasitesini arttırmaya çalışırsın. Herkesi kaydetmeye değil devrimci kadrolar yetiştirmeye ve öncü işçileri kazanmaya uğraşırsın. 188 partiden bir tanesini daha değil düzen partisine karşı devrim partisini inşa etmeye çalışırsın! Bu köhne düzenin yıkılmasının değil sürmesinin gerçekçi olmadığını anlarsın! Devrimin tek gerçekçi çözüm ve emeğin tek gerçek güç olduğunu kavrarısın. Bir ömür vermeye değer olan kavgadasın. Devrimci İşçi Partisi’nin saflarındasın!

POLİTİKA**Suriye’de çözüm için emperyalist ve sömürgeci mutabakatlar yırtılsın! İşçiler ve ezilen halklar emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı birleşsin!**

Suriye’de barış beklentisi yerini savaş korkusuna bırakıyor. Ancak geriye dönüp bakıldığında Suriye’de aslında barışın hiçbir zaman gündemde olmadığı görülüyor. 10 Mart mutabakatı barışın değil emperyalizmin ve sömürgeciliğin çıkarlarının bir gereği olarak gündeme gelmişti ve şimdi de bu mutabakatın geleceğini yine bu çıkarlar belirleyecek.

10 Mart mutabakatının gerçek niteliği: Kravatlı tekkiricilerin kanlı takım elbiselerine kuru temizleme!

10 Mart’taki anlaşmanın hangi koşullarda ve nasıl gerçekleştiğini hatırlamak gerekir. 9 Aralık’ta HTŞ İdlib’den çıkıp 6 gün içinde Şam’a girmiş ve Esad rejimini devirmişti. Bu hızlı başarının İngiliz ve Amerikan gizli servisleri ile NATO üyesi Türkiye’nin aktif bir iş birliği ve desteği ile gerçekleşmiş olduğu artık tüm dünya tarafından biliniyor. Tekirici-mezhepçi katliamlara imza atmış olan, Batılı devletlerin ve Türkiye’nin de terör listesinde yer alan HTŞ ve lideri Eş-Şaraa’ya yönelik muazzam bir aklama paklama kampanyası başladı. Emperyalist efendilerinin talimatıyla takım elbise giyen Eş-Şaraa tüm dünyaya değiştiklerini anlattı. Ama değişmedikleri ve değişmeye niyetlerinin de olmadığı Suriye’de Alevilere yönelik katliama başlamalarıyla açık-

ça görüldü. 9 Mart tarihine gelindiğinde Batı merkezli kuruluşlar dahi son iki günde 30 ayrı katliamda 745 sivilin katledildiğini rapor ediyordu. Gerçek durum çok daha vahimdi. Tam bu esnada 10 Mart günü bir ABD helikopteri gidip Suriye’deki Kürtlerin temsilcisi olarak görülen PYD lideri Mazlum Abdi’yi alıp Şam’a getirdi. Zoraki bir anlaşma imzalatıldı. Bu anlaşma bir barış anlaşması değil Amerikan helikopteriyle katilleri temize çıkarma belgesiydi!

Çözüm her inançtan ve mezhepten Türk, Kürt, Arap halklarının emperyalizme, Siyonizme ve sömürgeciliğe karşı ortak mücadelesinde!

Türkiye’nin askeri güç kullanma tehditleri ABD’nin müsaadesi olmadan kolay kolay hayata geçirilemez. Dolayısıyla Türkiye’nin müdahalesi anti-emperyalist olmayacak, emperyalizmin himayesinde olacaktır. Kürt halkının ezilmesini beraberinde getirecektir. Böyle bir müdahale sadece sömürgeci burjuvazinin çıkarına olabilir, ayrıca müdahale için ABD’den alınacak icazetin bedeli mutlaka ekonomik ve siyasi olarak emperyalizme bağımlılığın

artması olacak ve fatura tüm Türk ve Kürt emekçilere çıkacaktır. Öte yandan Kürtler asla ABD’yi ve İsrail’i bir koruma kalkını olarak görmemelidir. ABD işbirlikçi aparatlarını belki korur ama Kürt halkını asla... İsrail ise halkların baş düşmanıdır. İsrail Türkiye ile rekabetinde Kürt kartını kullanmaya çalışsa da Kürt halkı Gazze’deki soykırımın şu ya da bu şekilde ortağı olma zilletini asla kabul etmeyecektir. ABD ve İngiltere başta olmak üzere emperyalistlerin ve Siyonist İsrail’in tüm işbirlikçi güçleriyle birlikte denklemden çıkarılmasından başka yol yoktur. Suriye’de ve tüm Batı Asya’da çözüm bölgenin emperyalizmden ve Siyonizmden arındırılmasında ve tüm halkların ulusların ve dillerin tam eşitliği çerçevesinde bir Batı Asya Sosyalist Federasyonu’nda birleşmesindedir. Bu yolda tüm halklar emperyalistlerden, Siyonistlerden ve sömürgeci burjuvaziden bağımsız, gücünü emekçi ve yoksul halktan alan örgütlenmelere gitmek zorundadır.

Dersim Dernekleri Federasyonu (DEDEF) 10. Olağan Kongresinde örgütlü mücadele vurgusu öne çıktı!

Dersim Dernekleri Federasyonu’nun 10. Olağan Kongresi 28 Aralık 2025 Pazar günü oldukça güçlü bir katılımı gerçekleştirildi. Dersim’in kültürünü, inancını ve doğasını savunmak, dayanışmayı büyütmek ve ortak iradeyi güçlendirmek çağrısıyla yapılan kongreye katılan konuklar Dersim’in insan sıcaklığıyla karşılandı. İki listenin yarıştığı seçimlerde Genel Başkan Adayı Yaşar Gelincik ve yönetim listesi DEDEF’in yeni yönetimini oluşturdu.

Ali Rıza Bilir geçmişten bugüne iktidarların oyunlarını hatırlattı ve tek yolun mücadele olduğunu vurguladı

Açılış konuşmasını DEDEF Genel Başkanı Ali Rıza Bilir yaptı. Bilir konuşmasında federasyonun tarihini, verdikleri mücadeleleri, devlet ve iktidarlar tarafından uğradıkları baskıları, derneği kapatma girişimleri karşısında geliştirdikleri mücadeleler, demek kaplarına vurulan kilitleri nasıl teker teker kırdıklarını anlattı.

Dersim gençliğinin sorunları tartışıldı

Kongrede çok sayıda delege söz aldı. Bu konuşmalarda Dersim gençlerinin durumu öne çıktı. Gençlerin örgütsüz oluşu; onların sistemin küçük burjuva alışkanlık ve davranışlarına itilmeleri, uyuşturucu, fuhuş batağına sürüklenmeleri üzerinde duruldu. Tarımın, hayvancılığın yok edilmesi ve köy boşaltmaları ile eğitim dışına çıkan

çocukların, üniversiteyi bitirdikten sonra işsiz kalan gençlerin birçoğunun yurt dışına çıkmasının kabul edilemeyeceği söylendi. Gençlik alanına dair gençlik komisyonu kurulması gerektiği vurgulandı.

Sorunların çözümü için örgütlü mücadele şart

Öne çıkan diğer konular; mayınlı bölgelerin temizlenmesi için tüm örgütlü yapılarla, halkla birlikte sonuç alınmaya kadar mücadele edilmesi, maden sahası açma planlarına asla geçit verilmemesi, küçük köylü tarımı ve hayvancılığın teşvik edilmesi, doğanın talanına izin verilmemesi, Munzur Gözeleri ve çevresinin “Mücvir Alan” olması için güçlü bir kampanya yürütülmesi, inanç komisyonunun kurulması ve birliğin sağlanması, Dersim’in kimliğinin, inancının, kültürünün ve tarihsel hafızasının kaybolmaması için her Dersimli’nin çaba göstermesi gerektiği çağrısıydı. Sorunların tespitinin yapıldığı, çözüm yollarının ve çözüme iradesinin ortaya konduğu, yenilenme ve örgütlü mücadele vurgusunun öne çıktığı başarılı bir kongre oldu.

Devrimci İşçi Partisi’nden DEDEF’e destek!

Devrimci İşçi Partisi olarak biz de kongreye katıldık. Kürsüden okunan destek mesajımız delegelerden yoğun

ilgi ve destek gördü. DİP’in kongreyi selamlayan mesajı şu şekildeydi:

“Devrimci İşçi Partisi olarak DEDEF 10. Olağan Kongresi’ni selamlıyoruz!

İnsanı ve doğasıyla, kültürü ve inancıyla, mücadeleyle dolu tarihiyle, güzelliğin, dayanışmanın ve direnişin odağı olan Dersim’e, Dersimlilere ve DEDEF’e selam olsun!

Emperyalizmin, sermayenin ve istibdad rejiminin, işçi sınıfımıza işsizlikle, hayat pahalılığıyla ve açık ücretleriyle sefaleti dayattığı bir dönemdeyiz. Ezilen Kürt halkına teslimiyeti dayattığı bir dönemdeyiz. Tüm bölgede Alevi toplumuna mezhepçi ayrımcılığın ve tekirici katliamların dayatıldığı bir dönemdeyiz. Devrimci İşçi Partisi olarak dayatmaları aşmanın, kuşatmaları kırmanın yolunun örgütlü mücadeleden geçtiği düşüncesiyle DEDEF 10. Olağan Kongresi’nin başarılı olmasını, işçi sınıfımızın ve ezilen halkların iş aş hürriyet mücadelesine katkı yapmasını diliyoruz!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği! Kahrolsun emperyalizm! Kahrolsun sömürgecilik! Kahrolsun istibdad! Yaşasın hürriyet!”

Yarı askerî rejimin iç kavgasında doğru tutum ne olmalı?

Uyuşturucu, bahis ve kara para operasyonları bir süre boyunca Türkiye gündemini en önde işgal etti. Bir adalet kahramanlığından ziyade yarı askerî istibdad rejimi içindeki bir kavga ve hesaplaşmayla karşı karşıyayız. Ayrıca bunlar sıkça söylendiği gibi bir “tek adam” rejiminde yaşıyor olmadığımızın bir kanıtı.

Tek adam rejimi yok! Yarı askerî rejim var! Taht kavgası yok! Çöküşün faturasını ödetme kavgası var!

“Tek adam rejimi” kavramında ısrar ederek Erdoğan’a kendinde olmayan bir güç atfedenler son gelişmeleri de yanlış yorumluyor. Genel yorum tüm olan bitenin Erdoğan sonrası için bir taht kavgası olduğu yönünde. Ailenin adayı Bilal Erdoğan’ın karşısında Hakan Fidan’dan Selçuk Bayraktar’a bir dizi potansiyel isim üzerinden senaryolar üretiliyor. Oysa kavga geleceğe değil bugüne dair. Ekonominin batağa saplandığı ve son yerel seçimlerde hezimete uğrayan Cumhurbaşkanlığı’nın arkasındaki halk desteğinin giderek daha kırılgan hale geldiği bir süreç yaşıyoruz. Tam da böyle bir süreçte hem yarı askerî rejimi içeride konsolide edecek hem de sömürgeci burjuvazinin yayılmacı emellerini hayata geçirerek ekonomiyi bataklıktan çıkaracağı umulan “petrol açılımı”

Suriye’de bataklığa batmak üzere. Kavga Erdoğan’dan sonra koltuğa kim oturacak kavgasından önce enkazın faturasını kim kime ödetecek kavgasıdır.

Ne yapılmalı? Ne yapılmamalı?

Tüm bunlar karşısında asla yapılmaması gereken CHP’nin yaptığı gibi Bahçeli’ye yanaşıp Erdoğan’a karşı ittifak için Bahçeli’yi yoklayıp karşılığı bulamayınca dönüp “kutuplaşmayı bitireceğiz” nutukları atarak Erdoğan’la yeniden normalleşmeye göz kırpmaktır. Bu düzen siyaseti er ya da geç Özgür Özel’i de bugün Kılıçdaroğlu’nun geldiği yere yani istibdadla mücadele etmek bir yana onun işbirlikçisi ol-

maya vardırır. Bu manevralar halkın başını döndürmekten başka bir işe yaramaz. Yarı askerî rejimin iç kavgası karşısında işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarına olan siyasi tutum taraf olmaksızın iş, aş, hürriyet için emeğin bağımsız cephesini oluşturmaktır. Memlekete hürriyet ne ekonomik krizde ne emperyalistler karşısında milletin yaşadığı zillette payı olmayan, duvarın yıkılmasından korkmayan dolayısıyla o duvarı yıkacak tuğlayı çekecek, tüm ezijeti çekenler olarak faturayı da hak edene ödetecek tek güç olan işçilerle gelecektir.

Yalova’da adli kontrol altında tekfirci-mezhepçi terör

29 Aralık’ta Yalova’da DAİŞ’e (Irak-Şam İslam Devleti olan örgüt isminin Arapça okunuşu) yönelik polis operasyonu sırasında çıkan kanlı çatışma bu örgütün kanlı sicilini ve amaçlarını tekrar gündeme taşıdı. Yalova’daki operasyon DAİŞ’in yılbaşı kutlamalarına yönelik saldırı hazırlığında olduğu iddiasıyla birçok ilde yapılan operasyonların bir devamıydı. Yaşananlar ülkedeki hukuk ve güvenlik sisteminin bu örgüte karşı muazzam bir zaaf içinde olduğunu bir kez daha gösterdi.

MESEM’li çocuklar için eylem yapanlar içeri atılırken DAİŞ’li katilleri adli kontrolle ya da beraat ettirerek salmışlar

Daha yakın zamanda MESEM’lerde iş cinayetine kurban giden çocuk işçiler için eylem yapan gençlerin tutuklandığı, gazetecilerin yaptıkları haberler ve açıkladıkları görüşler dolayısıyla hapse atılmasının sıradanlaştığı bir ortamda, çatışmaya giren DAİŞ üyelerinin bu örgüte üyelikten yargılandıkları ya adli kontrolle serbest kaldıkları ya da üyelik suçlamasından beraat ettirildikleri ortaya çıktı. DAİŞ’in tekrar sahneye çıkmasını komplo teorilerine bağlayanlara sorulacak tek bir soru var: “Madem bu

bir komplo o halde neden memleketin hak arayan işçisine emekçisine gencine yaptığımız muamelenin aksine bu örgüte müsamaha gösterdiniz?”

DAİŞ cihatçı değil tekfirci-mezhepçidir! DAİŞ ve onunla işbirliği yapan her kim varsa emperyalizmin, Siyonizmin ve sömürgeciliğin hizmetkarıdır!

DAİŞ kendine İslam devleti adını taksa da asla Müslüman halkın bir temsilcisi değildir. Emperyalist barbarlığın bir mahsulüdür. Cihatçı olarak adlandırılması yanlıştır. Bunlar cihat etmiyor, emperyalizme uşaklık ederek kardeş kanı döküyor! Doğ-

ru tanımlama tekfirci-mezhepçidir. Çünkü bu örgüt ABD’nin icazeti ve himayesi altında kurulmuştur, İsrail’e tek kurşun atmadığı gibi yaralıları İsrail hastanelerinde tedavi görmüştür. Emperyalistler ve Siyonistler tekfirci-mezhepçi katilleri severler çünkü onlar kendisi gibi olmayan Müslümanları tekfir ederek (kafir ilan ederek) esas düşman görür, Müslüman halkları birbirine düşürmekten çıkarı olan emperyalizm ve Siyonizm için en kullanışlı aparatlar olmuştur. Bu katillere göz yuman, yol veren, mezhepçiliği körükleyerek zemin sağlayan kim varsa emperyalizmin ve Siyonizmin oyununu oynuyor demektir!

Ertuğrul Oruç

Sağlıkta özelleştirme saldırısını defetmek için örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

Özel hastaneler, günden güne, Türkiye sağlık sistemine yön veren esas aktörler haline geliyor. Daha önce ücretsiz sunulan, piyasanın hâkim olamadığı sağlık hizmetleri ücretli hale gelirken, kamu sağlık sistemi dahi piyasanın koyduğu kurallar çerçevesinde yönetilmeye çalışılıyor. Bu hem işçilerin ve emekçi halkın sağlık hakkının gasbı anlamını taşıırken, sağlık emekçileri için güvencesiz, açlık ücretlerinde ağır çalışma ortamı anlamına geliyor. Bu gidişi durdurmanın yolu, geçmişte yaptığımız gibi örgütlü şekilde mücadeleyi yükseltmek.

2002 öncesine, AKP’nin iktidarı öncesi döneme gidelim ve Türkiye sağlık ortamına kısaca göz atalım. 1990’ların başından itibaren diğer alanlarda olduğu gibi hükümetler eliyle sağlık sisteminde de piyasalaştırma ve özelleştirmeye dönük girişimler mevcuttu. İMF, raporlarında özelleştirmeyi dayatıyor, Dünya Bankası ise özelleştirmeyi desteklemek için ciddi miktarda hibe fonlar vadedyordu.

O dönemde 1960’lardan beri gelen, bağrında pek çok sorun taşımakla birlikte halkın ilk başvuru merkezi olarak sağlık insan gücü anlamında gayet donanımlı, sorumlu olduğu mahalleye bütünleşmiş, oturmuş bir Sağlık Ocakları sistemi mevcuttu. Hem koruyucu (çevre sağlığı, aşı gibi) hem de tedavi edici hizmetler verirdi.

Hastane sisteminde esas aktör SSK hastaneleriydi. Onun da onca kangren olmuş sorunlarına rağmen hastalar SSK’nın kendi ürettiği ilacını ücretsiz alır, en ileri ameliyatlar dahil olmak üzere gerekli tedavisini alabiliirdi. SSK hastanelerinde hem poliklinikler önünde hem de ilaç almak için uzun kuyruklara girmek büyük sorundu. Ayrıca doktorların özel muayenehanelerine sıklıkla yönlendirmesi de başka bir problemdi. Ancak sağlık sisteminde kamu hastaneleri son sözü söyleyen yerdi, özel değil. O dönemde özel hastanelere kamudan başvuru ancak sevk yoluyla olurdu. Sevkiniz yoksa masrafları cebinizden öderdiniz. Sosyal Güvenlik Kurumu’yla (SGK) finansal bağı yoktu özel hastanelerin. Servis yatak sayıları da sınırlandığı için esas işlevleri poliklinik yapmaktı.

Böyle bir sağlık sistemi, sadece devletin (kamu-nun) sağlık hizmet sunucusu olmadığı ancak kontrol gücünü elinde tuttuğu bir sistemdi. Elbette bunca özelleştirme saldırısına rağmen 2000’lerin başına kadar sağlığın özelleştirilememiş olması, Türkiye işçi sınıfının geçmişte elde ettiği kazanımların ve kamudaki güçlü sendikal geleneğin bir ürünüydü. 1990’ların sermaye dostu iktidarları ellerinden gelse o zaman vururdu kamu sağlık alanına neşteri. Gözünün yaşına bakmazdı kimsenin.

Bir ülkenin sağlık sisteminin yapısını belirleyen en önemli faktör o ülkedeki hâkim üretim ilişkileridir. Örneğin kapitalizmin beşiği Amerika Birleşik Devletleri’ndeki (ABD) sağlık sistemiyle, işçi sınıfının iktidarda olduğu Ekim Devrimi’nin ürünü olan Sovyetler Birliği’nin sağlık sisteminin aynı veya benzer olmasını beklemek abesle iştigaldir. Esas belirleyen üretim ilişkileri olmakla birlikte her ikisi de kapitalist olan ABD ile örneğin Türkiye’nin de sağlık sistemleri arasında da büyük farklar vardır. Buradan ikinci faktöre geliyoruz: O ülkedeki işçi sınıfının örgütlü gücü.

Türkiye işçi sınıfının şaha kalktığı 1960-1980 dönemi mücadelelerinin kazanımlarının mirası ve 90’ların ortalarına kadar hem kamuda hem özel sektörde verilen mücadeleler sayesinde ki bugün bile sağlık tam anlamıyla öze teslim edilememiştir. Ancak böyle bir tehlike bugün için vardır. Bizim hedefimiz elbette 90’ların çarpık sağlık yapısına dönmek olamaz. Ekim Devrimi’nin bize mirasını hedef olarak almalıyız. Bu hedefe ulaşmak için öncelikle özelleştirme ve piyasalaştırma saldırısını defetmeliyiz. Bunun için kamu sağlık alanında örgütlü mücadeleyi yükseltmeli, neredeyse tamamen örgütsüz özel sağlık alanında ise sabırlı ve planlı şekilde ayrı gayrı demeden, birleşik işçi cephesi taktikleriyle örgütlenmeliyiz.

Batı Asya

İran halkı ekmek ve hürriyet için ayakta

28 Aralık Pazar günü, İran'da büyük bir ekonomik gücü temsil eden Tahran'ın Kapalıçarşı dükkân sahiplerinin bir kısmı artan hayat pahalılığını protesto etmek için kepenk kapattı. İran'da her yönetimin mutlaka desteğini almaya çalıştığı, mevcut iktidarla

da iyi ilişkilere sahip olagelen ve "Bazari" olarak bilinen bu kesimin eylemi ülkede bir kıvılcım rolü gördü. Her ne kadar Bazari-lerin eylemi başlangıçta siyasi talepleri ağızına bile almıyor olsa da ülke çapında halk, bu ilk eylemleri desteklemek için sokaklara

indi. İlk haftanın sonunda, eylemler İran'daki 31 bölgenin 17'sine yayılmış durumdaydı. Dahası Bazari-lerin ilk gösterilerinin aksine, son günlerdeki eylemlerin açıkça İran'daki mollalar iktidarını hedefe koyan sloganları dile getirdiği ve devlet binalarını hedef aldığı da gelen bilgiler arasında.

Bu eylemler, 2022'de Meh-sa Emami isimli bir genç kadının başörtüsünü uygun bağlamadığı gerekçesiyle devlet güçlerince öldürülmesi sonrası patlak veren eylemlerden birkaç açıdan ayrılıyor, daha ziyade 2019'da halkın ekmek mücadelesi içinde bankaları ateşe verdiği büyük mücadele dalgasına yakın duruyor. Eylemler henüz 2022 ve sonrasındaki hareketin kitleselliğine ulaşamamış olsa da, İran iktidarını geleneksel olarak destekleyen bir dizi kesime yayılmış olması bazı

açılardan, bu seferki hareketi iktidar açısından daha bile tehlikeli kılıyor. Yukarıda andığımız Bazari-lerin yanı sıra, eylemlerin taşıraya ve küçük yerleşimlere hızla yayıldığı anlaşıyor. Bazı açılardan mevcut mollalar rejiminin doğum yeri olan, dahası büyük dinî öneme sahip olan Kum gibi bir şehirde dahi az rastlanan biçimde eylemlerin başlaması İran iktidarını ayakta tutan desteğin çatırdamaya başladığına dair ilk emareler olabilir.

İran'ın emekçi halkının, artan enflasyon sebebiyle sofrada ekmeğin küçülmesine karşı ve mollalar iktidarına karşı hürriyet için mücadele etmesi tamamen meşrudur ve desteklenmelidir. Fakat İran gibi, Batı emperyalizminin hedefinde olan bir ülkede, eylemlerin başına üşüşmek isteyecek akbabalara karşı büyük bir dikkat

de olmazsa olmazlar arasında. Nitekim ABD Başkanı Donald Trump, emperyalistlerin alışıldık yüzüzlüğü ile, eğer İran iktidarı eylemcileri hedef alırsa İran'a saldıracağını dile getirdi. Emperyalistlerin İran halklarının meşru eylemlerini ele geçirme çabalarının harekete geçen halk tarafından reddedileceği, halkın Haziran ayında ülkeye açılan savaşta emperyalist-Siyonist ittifaka karşı kenetlenmesinden anlaşılabılır. Emperyalistlere teslim olma zilletine haklı olarak karşı durduğu için Mollalar iktidarının safını terk edemeyen halk kesimleri de ancak bu koşulla ekmek ve hürriyet mücadelesine katılabilir. Bölgemizin tarihinin bize tekrar tekrar öğrettiği üzere, hürriyet emperyalistlerle kol kola değil, ancak onları dize getirerek kazanılır.

Avrupa

Portekiz'de genel grev!

Portekiz işçi sınıfı, 11 Aralık'ta büyük bir genel greve imza atarak dünya proletaryasına erkenden yeni yıl hediyesi verdi. Artçıları hâlâ devam eden bu büyük zelzele, ülkenin 2013'ten beri en büyük işçi eylemi oldu. 2013'te de hükümetin dayattığı neoliberal saldırılara karşı Portekiz işçi sınıfı direnişe geçmişti. Ancak bu direnişe rağmen Portekiz burjuvazisi bu saldırısında başarılı olmuş, Avrupa Birliği ve IMF de Portekiz burjuvazisini bu işçi kıyımı sebebiyle mükafatlandırmıştı.

Mevcut Başbakan Luís Montenegro, Portekiz'deki Sosyal Demokrat Parti'ye mensup. Hemen hemen tüm Avrupa'da kendilerine "sosyal demokrat" ya

da "sosyalist" diyen partilerin uzun zamandır liberal ve neoliberal burjuva partilerinden ne program ne uygulama olarak bir farkları kaldı. Montenegro'nun partisi de bu genel eğilime dahil. Montenegro, bir yandan dolgun kâr oranlarının, bir yandan da IMF ve Avrupa Birliği'nin desteğinin tadını almış olacak ki, Çalışma Kanunu'na tam bir sınıf taarruzu anlamına gelecek müdahalelerde bulundu. İşten atmayı kolaylaştıran, haksız yere atıldığı anlaşılan çalışanı işe geri alma zorunluluğunu kaldıran, işverene her yıl sonu sözleşmeyi iptal etme yetkisi tanıyan birçok maddeyi geçirmeye kalktı.

İşçi sınıfı ise bu taarruza hem kamuda hem özel sektörde dev

bir grevle cevap verdi. Komünist Parti'nin etkisindeki daha militan sendika konfederasyonu CGTP greve öncülük etse de Montenegro'nun kendi partisnin etkisindeki UGT de bir sınıf dayanışması örneği sergileyerek greve omuz verdi. Sonuç, okullardan havaalanlarına, Alman sermayeli otomotiv fabrikalarından metrolara birçok işyerinin gün boyunca kapalı kalması, hayatın durma noktasına gelmesiydi. CGTP'nin açıklamasına göre 5,3 milyon çalışanın olduğu Portekiz'de 3 milyon işçi greve katıldı.

Hükümet, elbette grevi küçümseyerek kamuoyunda yarattığı etkiyi azaltmaya çalışıyor. Grevden hemen sonra bir ba-

kan, yaşananın bir "genel grevden çok kısmî bir kamu sektörü grevi" olduğunu söyledi. Grevin öncüsü konumundaki CGTP ise Volkswagen ve başka özel otomotiv fabrikalarında da şalterlerin indiğine işaret etti. Konfederasyonun Genel Sekreteri Tiago Oliveira ise işçinin direnmekten başka yolu olmadığını, daha bü-

yük bir genel grevin yaklaştığını söyledi. Seyahatin yoğun yaşandığı yeni yıl dönemi de Oliveira'nın sözlerini doğrular nitelikteydi: 23 ve 30 Aralık'ta da havaalanlarında yapılan grevlerle birçok uçuş iptal edildi.

Yüzyılın ilk çeyreği biterken Portekiz işçi sınıfı, dünya proletaryasına böyle yol gösteriyor.

Balkanlar

Bulgaristan'da halk eylemleri hükümeti devirdi

Haftalar süren eylemlerin ardından 11 Aralık günü Bulgaristan hükümeti, meclisteki bir güven oylamasının hemen öncesinde, görevden çekildiğini

ve ülkenin erken seçime gideceğini açıkladı. Eylemler 2026 için önerilen bütçe tasarısının açıklanmasının ardından başladı; ancak siyasetin gündeminde

olan iki unsur ile birlikte giderek büyüdü ve daha kapsamlı bir hâl aldı. Bu unsurlar, son on yıldır ülkenin önde gelen tartışma başlığı olan yolsuzluk ile ülkenin Avro para birimine geçmek üzere olmasından kaynaklanan ekonomik kaygı. Avro'ya geçişin yarattığı korku esas olarak Hırvatistan'ın yaşadığı tecrübeden kaynaklanıyor. 2023'te tamamen Avro para birimine geçen ülkede geçişin yaşandığı gün yiyecekten emlağa, çok çeşitli sektörlerde fiyatların aniden sıçraması halkta tepki yaratmıştı. Zam ve spekülasyonun etkisinin birleşmesi ile çok çeşitli sektörlerde ürün ve hizmet

fiyatları yüzde otuza varan oranlarda artış göstermişti.

Ülke siyasetinin uzun süredir merkezinde olan bir diğer konu başlığı ise yolsuzluk. İlk bakışta gençliğin çözülmesini istediği baş sorun bu gibi gözükse de, dikkatli bakıldığında "yolsuzluk" sorunundan farklı aktörlerin farklı anlamlar çıkardığı görülüyor. Patron yanlısı partiler, bu sorunu "AB'ye uyum" reformları çerçevesinde görüp, işçi karşıtı reformlara meşruiyet sağlamak için kullanıyor. İşçi sınıfının çıkarı ise, yolsuzluğun burjuvazi ile devlet görevlileri arasındaki bağı sağlamlaştıran bir mekanizma olarak işlev gördüğü sermaye düzeninin devrilmesinde.

İşte tam bu bağlamda, Aralık ayında Bulgaristan gençleri yüz-

binlerle sokağa dökülerek devasa bir halk hareketini başlatmış oldu. Bir diğer Balkan ülkesi olan Sırbistan'da kısa süre önce yaşananlara benzer biçimde, iktidara geri adım attırmayı başaran hareket, Bulgaristan siyasetinin geleceğine yön verebilir. Ülkeyi nasıl bir gelecek beklediğini ise bu devasa gençlik eylemlerinin Bulgaristan işçi sınıfı ile buluşup buluşamaması belirleyecek. Bulgaristan'ın en büyük sendika konfederasyonlarının, Ocak ayı içerisinde, işçi karşıtı bütçe tasarısına engel olmak için eylemlere girişeceğini açıklamış olması, gençlik ile işçi sınıfının mücadelesinin birleşmesi için önemli bir dinamiğin Bulgaristan'da mevcut olduğunu gösteriyor.

Şaltere uzanan eller, asfaltı döven ayaklar: Paşabahçe Grevi ve Zonguldak Büyük Madenci Yürüyüşü

Tohum toprağa düşer, bekler de bekler. Dışarıdan bakınca ne bir hareket vardır ne de bir iz. Derin bir uykuda gibidir tohum, filizlenmesi gereken yaşam yalnızca bir hayal gibidir. Oysa tohumun içinde, gözle görülmeyen ama durmaksızın ilerleyen bir dönüşüm yaşanır. Bunu yalnızca tohumdan anlayanlar bilir. Günün geleceğini, o sert kabuğun çatlayacağını ve yeşil bir sürgünün toprağın bağrını yarararak göğe uzanacağını bilirler. İşte tohum o derin uykusundayken tepesinde rüzgâr eser, atlar çiğner toprağını, yağmur yağar, soğuk vurur, kar örter. Toprağın üstünde kargaşa sürerken altında sessizlik ve durgunluk hâkim gibidir. Ama o an gelir: kabuk çatlar. Filiz kendini dışarı atar ve artık geri dönüş yoktur. Sınıf mücadelesi de böyledir. Uzun sessizlikler, bastırılan talepler, biriken öfke ve görünmez örgütlenme süreçleriyle olgunlaşır. Ve günü geldiğinde biriken güç kabuğunu kırar. Ocak ayı, Türkiye işçi sınıfı tarihinde işçi mücadelesinin bu kabuğu kırdığı iki büyük mücadeleye tanıklık etmiştir. Bu yıl 1966 Paşabahçe Grevi'nin 60. ve 1991 Büyük Madenci Yürüyüşü'nün 35. yıldönümünü yaşıyoruz.

Cama şekil veren maharetli eller masaya yumruğunu vurdu

1960'lı yıllara gelindiğinde Türkiye işçi sınıfı sayıca çoğalmış, olgunlaşmıştı. Sarıya ne greviyle ilk kez sesini yükselten işçi sınıfı, Kavel'de patronlara ve devlete kafa tutarak tarih yazmıştı. İşçinin mücadelesi büyüdükçe o dönemki tek sendika konfederasyonu olan Türk-İş bürokrasisiyle tabandaki işçiler arasındaki mesafe açıldı. İşçiler ileriye yürürken Türk-İş yerinde sayıyordu. Çay molalarında, işçi kahvelerinde bir soru yankılanmaya başlıyordu: “Bu sendika kimin sendikası?” Sermayeden bağımsız, işçinin söz sahibi olduğu bir örgüt arayışı işte bu çatlaklardan filizlendi. İşte Paşabahçe Grevi, bu filizin toprağı yarıp gün yüzüne çıkmasına vesile olan mücadeleydi.

1963'te Paşabahçe işçilerinin örgütlü olduğu Cam-İş cam işçisine bir şey vermeyen, patronun yüzünü güldüren üç yıllık bir işkolu sözleşmesi imzalamıştı. Bunun üzerine Paşabahçe Şişe ve Cam Fabrikası'nda çalışan yaklaşık 2.500 işçi o dönem yeni kurulan Kristal-İş'te örgütlendi. Camı ustalıklı şekillendiren eller, artık kendi kaderini de şekillendirmek istiyordu. Yetki alındı, sözleşme istendi. CHP'nin de İş Bankası vesilesiyle ortağı olduğu şirketin patronları buna yanaşmadı. Akıllarınca bürokratik çıkmazlarla işçiyi yıldırarak, yargı karar-

larıyla sendikayı saf dışına iteceklerdi. Kavga daveti patronlardan geldi, Paşabahçe işçileri de davete icabet etti.

31 Ocak 1966'da Paşabahçe'de grev başladı. Grev yalnızca işçilerin değil, bir semtin meselesi oldu. Kadınlar, çocuklar, yaşlılar... İşkolele mitingler yapıldı, Karaköy'den Taksim'e yüründü. İstanbul'un dört bir yanında “Paşabahçe işçisi yalnız değildir” sesleri yükseldi. Mahkeme bile gerçeği inkâr edemedi: Grev yasaldı, Kristal-İş de yetkili sendikaydı.

Günler geçiyor, Paşabahçe işçisi en ufak bir yılgnılık emaresi göstermiyordu. Mart ayında Türk-İş yönetimi, patronla masaya oturup grevi bitirmek istedi. İşçiler kabul etmedi. Türk-İş desteğini çekti. Ama grev bitmedi. Türk-İş yönetimi çekilse de Türk-İş üyesi birçok sendika Paşabahçe'nin yanında yer aldı. Nisan ayında kurulan Paşabahçe Grevini Destekleme Komitesi, yeni bir sendikal hattın ayak sesi idi.

Sonra devlet sahneye çıktı. Demirel hükümeti grevi “memleket sağlığını bozucu” ilan ederek erteledi. 18 Mayıs'ta imzalanan sözleşmeyle işçiler önemli kazanımlar elde etti. Türk-İş ise mücadeleciler sendikaları cezalandırdı. Fakat Türkiye işçi sınıfı bir eşiği çoktan aşmıştı.

Grevin üzerinden bir yıl geçmeden, Şubat 1967'de DİSK kuruldu. Böylece Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde yepyeni bir dönem başladı.

Cama şekil veren maharetli eller, bu kez Türkiye işçi sınıfının geleceğine şekil vermişti. İşte bu grevle bir kez daha görüldü: **İşçi sınıfı masaya vurduğunda, tarih bile yerinden oynar.**

Madencinin adımları Ankara'yı sarsınca

1990'ın sonuna gelindiğinde Zonguldak'ta konuşan kömür karasına bulanmış ellerdi. Maden işçileri yerin yedi kat altında hep bir ağızdan “vakit tamam” dedi. “Vakit grev vaktidir!”. 48 bin maden işçisi 30 Kasım'da greve çıktı.

Genel Maden-İş'in masaya koyduğu talepler, işçinin 80 darbesinden sonra yıllar içinde gasbedilen haklarının hesabıydı. İşçilerin karşısında ise “işveren” olarak Turgut Özal öncülüğünde devlet vardı. Özal sadece işçilerin yüksek zam talebine karşı çıkmıyor, aynı zamanda tüm madenleri özelleştirmeyi savunuyordu.

Grev öyle büyüktü ve işçi sınıfından destek görüyordu ki Türkiye'nin dört bir yanında işçiler iş bıraktı, yevmiyesini madenciye gönderdi. Zonguldak halkı maden işçilerinin mücadelesi etrafında kenetlenmişti. Grev artık sadece madencilerin meselesi değil, bir sınıfın meselesiydi.

Grev tüm coşkusuyla sürüyor ama Ankara geri adım atmıyordu. 4 Ocak 1991'de, 48 bin madenci, aileleriyle birlikte yüz bini aşkın emekçi yola çıktı. Kar, kış, soğuk demeden yürüyen işçiler jandarma barikatını da kararlılıkla aşıyordu. Devlet 7 Ocak'ta 201 maden işçisini gözaltına alarak ilk büyük saldırısını yaptı. Türk-İş'in CHP'li sendikacıları da arabuluculuk altında grev kırıcılığı yaptı. Sendika yönetimi yürüyüşü Ankara karayoluna sekiz kilometre kala durdurdu. Ma-

den işçileri kararlıyken, bürokrasi frene bastı. Sendika yönetimi Ankara'ya gitse de görüşmelerden bir sonuç çıkmadı. Ardından tanındık senaryo devreye girdi ve “Milli güvenlik” bahanesiyle grev yasaklandı. 27 Ocak'ta işçiler iş-başı yaptı. 6 Şubat'ta imzalanan sözleşmeyle önemli kazanımlar elde edildi ama daha büyüğü mümkündü. Maden işçileri her türlü zorluğa göğüs gerip “Silkele başkan düşecekler!” sloganıyla Ankara'ya yürürken sendika yönetimi sadece Zonguldak maden işçisinin değil, belki de Türkiye işçi sınıfında bir patlama yaratacak bir mücadelenin önüne geçmişti ve bir bakıma hükümeti ve Özal'ı ipten almıştı.

1990-91 Zonguldak madenci mücadelesi, bize şunu öğretmeli: Grev de yürüyüş de tek başına yetmez. İşçi sınıfı kontrolü bütünüyle sendika yönetimine bırakırsa, onun üzerinde de etki sağlayacağı örgütlenmeye sahip olamazsa, tabandan denetimini kurmazsa en büyük mücadeleler bile yarım kalma tehlikesi ile karşı karşıyadır. İşte o yüzden bir kez daha tekrarlayalım: **“Sendikaya üye ol. Sahip çık. Denetle.”**

Devrimci Marksizm'in yeni sayısı hem güncele hem tarihe dokunan analizlerle okurlarının karşısında!

Yakında 20. yaşını kutlayacak olan Marksist teori ve politika dergisi *Devrimci Marksizm*'in 61. sayısı, “Erken Cumhuriyet dönemi Kürt isyanları” ve “Sınıf mücadelesinin teorisi ve pratiği” başlıklı iki ana dosya ve bunlara eşlik eden, dosya dışı iki yazıyla okurları ile buluştu.

Sayının ilk yazısında, Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı yoldaşımız Levent Dölek, son dönem Türkiye siyasetinin doğru anlaşılması için “faşizm”, “tek adam rejimi” ya da “saray rejimi” gibi kavramların yetersizliğini / uygun-suzluğunu ortaya koyarak Marksist bir yöntemle “yarı-askerî rejim” ifadesini ileri sürüyor.

Dölek'in bu kapsamlı değerlen-

dirmesini, Türkiye'de cumhuriyet kurulduktan sonra yaşanan ilk büyük Kürt ayaklanmasının 100. yıldönümü vesilesiyle hazırlanan ve erken Cumhuriyet dönemi Kürt isyanlarının sınıfsal boyutlarına odaklanan dosya izliyor. Dosyadaki yazılarda Alp Yücel Kaya, Şeyh Sait ayaklanmasını; Mahir Şadioglu ise Xoybun ve Ağrı isyanlarını ele alıyor. Dosya, Kürt sorununun bugüne kadar en çok ihmal edilmiş olan yanına, sınıfsal temellerine güçlü bir şekilde ışık tutuyor.

İkinci dosyanın ilk yazısında, farklı siyasi çevrelerden aydınlar tarafından birlikte çıkarılan, pek az sol derginin yayımlandığı, yasal planda hiçbir Marksist derginin olmadığı 12

Eylül döneminde yayına başlayan, son derecede gelişkin bir iç tartışma demokrasisi temelinde yayınlanan ve kendi önüne koyduğu görevi yerine tam olarak getirerek Marksizmi sol liberalizme karşı savunan *11. Tez*, Sungur Savran tarafından ele alınıyor. Savran'ın hareket noktası, Zümray Kutlu ve (kendisi de başından itibaren *11. Tez* Yayın Kurulu üyesi olan) E. Ahmet Tonak'ın derginin Yayın Kurulu'ndan on iki aydın ile 40 yıla yakın bir süre sonra yaptığı bir dizi söyleşinin bir araya getirilmesinden oluşan bir kitap: *11. Tez Dergisi - Liberalizme Karşı Marksizm*.

Devrimci Marksizm, geçtiğimiz yaz Trotskiy'in Büyükdade'daki mi-

rasını sahiplenmek ve ileri taşınmasına katkıda bulunmak üzere ilk adımını attı ve ilk etkinliğini Büyükdade Taş Mektep'te gerçekleştirdi. Bu sayıda, önce bu etkinlik hakkında dergi okurlarını bilgilendiren, Yayın Kurulu imzalı kısa bir giriş, ardından ise Trotskiy mirasının genç işçiler arasında yaşadığının gurur verici bir işareti ve bu mirasın emin ellerde olduğunun göstergesi olarak, Naz Şakar'ın tüm katılımcıları heyecanlandıran ve uzun süre alkışlanan konuşmasına yer veriliyor.

Sungur Savran'ın bu sayımızda yer alan ikinci yazısında, bu yıl ölümünün 30. yıldönümü olan Ernest Mandel'i farklı açılardan ele alıyor.

61. sayının

son yazısında Süreyya A 1 - gül, 2017'de vizyona giren ve Winston Churchill'in merkezinde yer aldığı tarihsel gerçekliği tahrif eden sinema külliyyatının güzide örnekleri olan üç filmi ele alıyor.

61. sayı elden ele ulaşır, okunur ve tartışılırken, *Devrimci Marksizm* Yayın Kurulu 20. yaşına giren derginin İngilizce yıllığı *Revolutionary Marxism*'in ve 62. sayısının hazırlıklarına şimdiden başladı!

Kapitalizmin son yüzyılının ilk çeyreğini geride bırakırken (3): Yeni ve gerçekçi bir sosyalist politika gerek!

Daha yeni geride bıraktığımız 2025 ile birlikte koskoca bir yüzyılın ilk çeyreğine veda etmiş bulunuyoruz. 20. yüzyıla damga vurmuş olan işçi devletlerinin, en önemlisi Sovyetler Birliği'nin yüzyılın sonunda yıkılması ve dağılmasının emperyalist kapitalizmi yeryüzünün her yerinde hâkim duruma getirmesi, dünyanın gidişatını belirledi. Dünya kapitalist sistemi derin bir ekonomik varoluş krizine girince faşizm ve Üçüncü Dünya Savaşı tehdidi hızla yükseldi. Ne çeyrekmiş! 21. yüzyıla “sosyalizmin çöküşü”nü kutlayarak giren Milenyum burjuvaları bile şimdi Karadeniz’de gemileri batmış duruma düştüler! Kapitalizm kendi başına kalınca bir çeyreklik zaman aralığında dünyayı tımarhaneye çevirmeyi başardı.

Dizinin ikinci bölümünde bu üçüncü bölümde ne konuşacağımızın ipucunu verdik. Üçüncü Dünya Savaşı yaklaşırken hayatta bilinmesi gereken ama büyük çoğunluğun farkında bile olmadığı en önemli gerçeğin altını çizdik: “İlk iki dünya savaşını devrimler ve sosyalizm durdurdu. Yenisini de ancak o durdurur.” Demek ki **sosyalist hareketin görevleri konuşulmadan dünya durumu tartışılmaz**. Öyleyse başlayalım.

Geçtiğimiz yarım yüzyıl boyunca sosyalist hareket, sınıf mücadelesine ve işçi sınıfının örgütlenmesine odaklanmış Marksizmden kopma eğilimi hâkim oldu. Bu eğilim “yenilik” istiyordu. Ama yenilik diye gündeme getirdiği, tarihî olarak burjuvazinin çıkarları için geliştirilmiş olan liberalizmin bugün sosyalist harekete dayatılmasıydı. Esas stratejik hedefleri ise Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne üye olmasıydı. Her şeyin çözümü bunda yatıyordu.

Geçmişte bile gerçekçiliği tartışılır ama AB’ci sosyalizm günümüzde tam anlamıyla çağdışı kalmıştır. İlk iki yazımız, Avrupa’ya faşizmin adım adım hâkim olmakta olduğunu, burjuvazinin hâkim kanatlarının Rusya ile savaşa hazırlandığını, askerî harcamaları arttırmak için kitlere kemer sıkırtmaya yöneldiğini, “barış” kalesi olarak sunulan Avrupa’da yöneticilerin artık halka “çocuklarının ölümüne alışma” telkini yaptıklarını ortaya koymuştuk.

Peki bu gününü doldurmuş stratejinin yerine nasıl bir sosyalizm mücadelesi, günümüzde ne tür ilkeler cevap verir mücadelenin ihtiyaçlarına? Özet biçimde görelim:

- **İşçi sınıfı bağrında örgütlenmenin önceliği:** Daha önce hatırlattık. Her iki dünya savaşı da işçi sınıfının sosyalizm şemsiyesi altında toplanması ve devrim yapması sayesinde sona erdirilmiştir. Bugünün faşist zehrinin panzehri de budur.
 - **Ödünsüz bir anti-emperyalizm ve anti-Siyonizm:** Emperyalizm insanlığı yok etmeye doğru gidiyor. Siyonizm Ortadoğu’da (Batı Asya’da) Filistinlileri soykırıma uğrattırıyor.
 - **Devrimci bir politika:** Bu devlet burjuvazinin elindedir. İşçi sınıfı iktidara ancak devrimle gelebilir.
 - **Leninizmin ittifaklar politikası:** İşçi sınıfı bütün ezilenleri kucaklayarak burjuvaziden daha güçlü duruma gelmelidir.
 - **Kolektif devrimci disiplini kucaklama:** Leninist işçi sınıfı partisi tarihin bize en büyük mirasıdır.
 - **Yerleşme:** Her şeyi Batı’dan bekleyen, bu toprakların tarih ve kültürüne yabancı duran, işçi sınıfına da uzak kalır.
 - **Ortadoğululaşma:** Halklar her yerde ve Ortadoğu (Batı Asya) bölgesinde de ekonomik ve kültürel olarak birbirine daha muhtaç hale geliyor. Kaderimiz sadece Türkiye’de belirlenmeyecek.
 - Kürt halkının emperyalizm ve Siyonizmden uzaklaşarak yeniden anti-emperyalist ve anti-kapitalist bir çizgiye kazanılması elzemdir.
 - **Enternasyonalizm:** İşçi sınıfının kurtuluşu ancak bütün dünya halklarını kapsarsa mümkün hale gelir. Marx ve Engels Manifesto’nun en etkili sloganını en sona bırakmıştı: “Bütün ülkelerin işçileri birleşin!”
- Ancak böyle bir yeni sosyalist çizgi, dönemin ihtiyaçlarına cevap verecek gerçekçi bir mücadele yolunu çizmektedir bize. Öyleyse kolları sıvayalım.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi:

ABD haydutları Venezuela’nın devlet başkanını kaçırdı! ABD emperyalizmi Venezuela’dan elini çek!

ABD emperyalizminin başı Donald Trump, yaklaşık bir yıldan beri uyuşturucu ticaretini bahane ederek Latin Amerika ülkelerinden Venezuela’yı tehdit etmekteydi. Tehditlere bir süre sonra ABD donanmasının deniz sahasında bazı teknelere yönelik saldırıları eklenmişti. Geçtiğimiz günlerde de Venezuela kıyılarında yer alan bir tesis muhtemelen Trump’ın daha önce vermiş olduğu izne bağlı olarak CIA örtülü operasyonu sonucu uyuşturucu sevkiyatında kullanıldığı gerekçesi ile bombalanmıştı. Tüm bunlara uzun süredir ABD’nin Venezuela’ya yönelik, halkın yaşam koşullarını kötüleştiren, on binlerce insanın ölümüne yol açan yaptırımlar eşlik etmekteydi. Emperyalist ABD ayrıca yakın zamanda ülkeye ait iki petrol tankerine keyfi biçimde el koymuştu. Dün gece, başkent Karakas civarındaki bombalamalarla birlikte, emperyalist saldırganlık açık savaş halini henüz almamış olsa bile savaş benzeri bir CIA örtülü operasyon dizisiyle ülkeyi sarsmaya yönelmiş bulunuyor. Bu satırlar kaleme alınırken, Maduro’nun —görünüşe göre eşitle birlikte— kaçırıldığı ve bilinmeyen bir yere götürüldüğü haberi ulaşmış bulunuyor.

Devrimci İşçi Partisi olarak, ABD emperyalizminin saldırıları karşısında Venezuela’nın yanında yız! Venezuela’ya yönelik emperyalist saldırganlığın arkasında uyuşturucu ile mücadele hedefinin olmadığı gün gibi açıktır. Öyle olsa ABD’nin hedefinde, örneğin Meksika’nın olması gerekirdi. Oysa asıl amaç dünyanın en büyük rezervlerine sahip olan Venezuela petrollerinin kontrolüdür. Maduro’dan önceki devlet başkanı Chávez’in 1999’da iktidara gelmesinin ardından petrol şirket-

lerini kamulaştırmıştı, ABD’ye yakın politikalar yerine Bolivarcı Sosyalizm adlı bir model ve bağımsız bir dış politika çizgisi benimsemesinden, Venezuela’nın Latin Amerika’da emperyalizmin çıkarları hilafında bir pozisyon almasından bu yana ABD emperyalizmi hep dişlerini gıcırdatmıştır. Venezuela’nın petrolüne gözünü diken ABD, birkaç ay önce utanılacak bir şekilde Nobel Barış ödülüne layık görülen Maria Corina Machado adlı son derecede sağcı ve emperyalizm yanlısı muhalifi kadın politikacıyı başa getirmeye çalışmaktadır. Bugünkü saldırının emrini veren Trump, henüz 2017 yılında açık açık ülkeyi işgal etmekten bahsetmişti. Biden yönetimi darbeci Guaidó’yu himayesine almıştır. ABD saldırganlığı gayrimeşrudur!

Trump’ın Venezuela’daki rejimi yıkmaya çalışmasının ardından muhtemelen sosyalistler açısından çok daha önemli bir hedef daha yatıyor. Küba büyük ekonomik güçlükler yaşıyor. Zaman zaman uzun elektrik kesintileri toplum içinde huzursuzluk yaratıyor, gerilimi artırıyor. Bu durum Venezuela’nın emperyalizmle çatışmakta olan rejimi Küba’ya ucuz petrol sağladığı halde doğmuştur. Venezuela’daki rejimi devirdiği takdirde ithal edilecek petrolün fiyatının fırlaması Küba’yı daha da güç duruma düşürecektir. Trump yönetimi muhtemelen bunu da hesaplamakta, yeni durumu hala ayakta olan işçi devletlerinden dünya çapında halklara en çok ilham kaynağı olanı yıkmak için kullanmayı planlamaktadır.

Türkiye’nin başındaki istibdad rejiminin NATO’ya olan sadakati ve Trump ile sıcak ilişkileri, hami-

si rolüne soyunduğu Gazze’de bile Trump planına verdiği destek düşünüldüğünde, burada da geçmişte Maduro ile yürütülen yakın diplomasiye rağmen Venezuela’nın değil emperyalistlerin yanında yer alacağı açıktır. İstibdadın dışişleri bakanı, en fazlasından ezilen halklara şirin görünmek için bir kınama ya da bir sükunet çağrısı yapabilir. Oysa emekçi halkımızın çıkarları dünyaya adım adım bir üçüncü dünya savaşını getirmekte olan emperyalizme tüm desteği kesmek, NATO’dan çıkmak, emperyalist üsleri kapatmak ve hatta NATO’yu yıkmak için mücadele etmektedir!

Devrimci İşçi Partisi, Dünya çapında tüm sosyalistleri ABD emperyalizminin saldırıları karşısında Venezuela’nın yanında olmaya, ona destek vermeye çağırır. Maduro’ya eleştirilerimiz ne olursa olsun, bugün Venezuela’nın meşru hükümetinin ABD tarafından devrilmesine karşı tereddütsüz bir tutum almak boynumuzun borcudur.

Kahrolsun ABD emperyalizmi!

NATO’dan çık, NATO’yu yık!

Bütün dünyanın sosyalistleri, işçi hareketi, anti-emperyalistleri, Venezuela’yı savunmaya!

3 Ocak 2026

